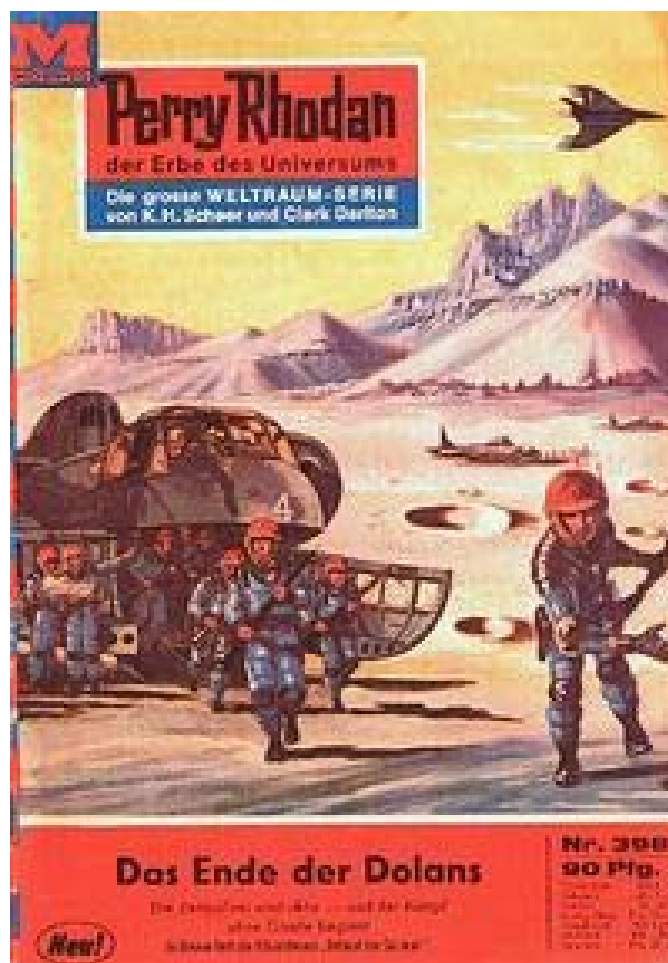

Perry Rhodan, díl 398

Hans Kneifel : KONEC DOLANŮ

Na Zemi a světech Solárního impéria se píše konec srpna roku 2437. Začalo rozhodující střetnutí s První vibrační mocí, která se dlouho pokouší zničit Solární impérium.

Pozemské komando pod vedením Roie Dantona odhalilo hlavní baštu Ulebů, soustavu Enemy a přivedlo k ní Solární flotilu. Komandu se podařilo uniknout do bezpečí, aniž by je Bestie polapily. Tři miliony Pozemšťanů zahájí palbu, ale vylepšený paratronový štít odolává.

*Na tahu jsou tedy opět Ulebové a vyšlou do boje svou Časovou policii. Začíná nemilosrdný boj, který může mít jen dva výsledky: konec lidstva nebo **KONEC DOLANŮ**...*

Hlavní postavy románu:

Perry Rhodan – Zakladatel a Velkoadministrátor Solárního impéria.

Atlan – Lord admirál a šéf USO.

Plukovník Vivier Bontainer – Velitel EX-8703 učiní závažný objev.

John Sanda – Bontainerův přítel a první důstojník na EX-8703.

Anjushca Moonstoneová – Mladá kosmobioložka a Sandova přítelkyně.

Icho Tolot – Jeho lid zachránil může zachránit Sluneční soustavu před Dolany.

Paladin – Siganský robot se představí coby herec.

Dr. Tomcho Sectorský – Vedoucí pozemského výzkumného týmu na Halutu.

1.

Mohutné konturové křeslo, pevně přišroubované k ocelové podlaze, se znenadání pohnulo. Opěradlo se sklopilo dopředu, opírací část se zvedla do horizontální polohy. Urostlý, štíhlý muž v nenápadné palubní uniformě zazíval a masíroval si spánky.

Od očních koutků se mu až ke spánkům vějř jemných vrásek. Muž měl úzké, pevné rty. Z posměšného výrazu jeho tváře se nedalo nic vyčíst.

Muž se probudil z hlubokého, ale krátkého spánku. Pomalu sklouzl z křesla, udělal několik dřepů a protáhl ztuhlé tělo.

„To čekání mě rozčiluje,“ zamumlal muž, „a třicet čtyři tisíc devět set devadesát devět lodí tam venku mě jen těžko uklidní.“

Tichý hlas muže byl trpký, zdálo se, jako by byl muž unavený dlouhými lety života. Ve výrazech obličeje a gestech byly patrné známky rezignace..

Podíval se na náramkové hodinky.

„Jedenáct hodin... ještě hodinu,“ zabručel.

Přešel na druhou stranu místnosti k vestavěné skříni, vyplňující úzkou kajutu od podlahy až ke stropu stěna a otevřel jedny ze dvířek. Za nimi byl prostor, měřící asi čtyřicet na čtyřicet centimetrů a třicet centimetrů hluboký. Ve zvláštních úchytech tam byl uložen kávovar a několik porcelánových hrníčků. Červená kontrolka signalizovala, že je malý kávovar v činnosti.

Muž pohnul páčkou, stiskl tlačítko a do vloženého pohárku začala proudit káva. Když byl hrnek naplněn vroucí kapalinou, vyňaly ho štíhlé, jemnými chloupky a několika pigmentovými skvrnami zdobené ruce. Muž do kávy přidal cukr a smetanu.

Potom opět pohlédl na hodinky.

„27. srpna 2437,“ řekl muž a usrkl horký nápoj.

Pak se posadil na okraj křesla a civěl na prázdnou obrazovku.

„Stále jenom létám. Létám v kosmické lodi. Nepřetržitě, od planety k planetě, křížem krážem vesmírem...“

Jeho hlas prozrazoval hlubokou hořkost.

Opatrně, aby se nepopálil o horký hrnek, postavil šálek na stůl a z jedné police vytáhl v bílém obalu zapouzdřený záznamový disk. Aktivoval displej, vložil disk do promítacího stroje a přepojil obrazovku z interkomu na promítačku. Monitor zaplnily barvy a pohyb.

Byla vidět štíhlá, krásná žena; měla dlouhé tmavorudé vlasy a ladné pohyby. Oblečená v bílém kostýmu kráčela exotickou zahradou; byl to jejich společný domov v Terranii. Za ozdobnou zdí, již prorůstaly bujné rostliny, byla vidět nádherná modř jezera. Na vodě plula loď, na pozadí její bílé plachty stály obrovské budovy velkoměsta.

„Kdyby to šlo... Jen pár dnů,“ zamumlal muž.

Jeho hubená tvář s malou jizvou u hřbetu nosu se zachmuřila. Od nosu až ke rtům se objevily tvrdé linie.

„Stojíme u Atlasu a čekáme. Třicet pět tisíc lodí vyhlíží zázrak, který nepřijde.“

Film běžel dál.

Žena zůstala stát, zasmála se a otočila. Přistoupila těsně k čočce kamery. Byl to trojrozměrný film, zachycující krátké okamžiky pomíjivého štěstí. Muž si připadal jako Odyseus pětadvacátého století, jehož Penelope neměla příliš šancí ho znovu spatřit. Stýkat se s ní mohl v nedlouhých obdobích a to jen pomocí hypervysílače.

Film skončil.

Ticho přerušil pronikavý zvuk bzučáku u dveří.

„Ano, vstupte!“

Zvukotěsná příčka ujela do strany a obyvatel kajuty stáhl prst z tlačítka interkomu. Ve dveřích stál štíhlý, bělovlasý muž a zvědavě hleděl do místnosti.

„Sám, Perry?“

Perry Rhodan si klidného Arkonidana pozorně prohlédl, přikývl a bradou ukázal ke kávovaru.

„Sám, jen s minulostí,“ odpověděl. „Mimoto také sužován nejistotou a špatnou náladou.“

„Chápu.“

Rhodan čekal, až si Atlan připraví kávu, potom se opět posadil. Arkonidan se opřel o skříň a se sotva viditelným úsměvem hleděl na Prvního administrátora.

„Nač myslíš?“ zeptal se.

„Na všechno, co mě v posledních měsících potkalo. Cizí rasy a nebezpečí, vítězství a prohry.“

Atlan se zasmál, krátce a suše.

„Jinak to přece v životě jako je ten náš nejde, to víš stejně dobře jako já, Perry.“

Rhodan tiše pokrčil rameny.

S nejistotou v hlase, snažíce se ukrýt skutečné pocity, pronesl:

„Stejně je to těžké, Atlane. Ale poněkud mě uklidnilo, že ze sektoru Červánky dorazil Reginald Bull i s třicetitisícovou flotilou. A že major Rachley zachránil naše lidi z Atlasu. Ale v budoucnosti vidím hrozbu, jakou lidstvo zatím nezažilo.“

„Perry,“ řekl Atlan a chladil si rty, opárené kávou. „Musím ti já, arkonidský stařec, říkat, jak rychle se může situace změnit?“

Jeho nepřístupná tvář dokazovala, že se dokonale ovládá. Přesto i v něm bojoval náznak humoru s pesimismem. Vůdci Impéria bojovali s hlubokou krizí a rezignací. Oba muže pojilo pravé a mocné pouto přátelství, přesto se jejich názory často rozcházely. Nyní se Atlan pokoušel vytrhnout Perryho Rhodana ze špatné nálady.

„Jistě, může se změnit. K dobrému i k zlému. A já teď věřím spíš v to druhé.“

„Poslouchej,“ řekl Atlan. „Flotila Juliana Tifflora létá okolo paratronové bubliny, chránící planetu Enemy a jejich třináct měsíců. Brzy se třicet pět tisíc lodí prolomit ochranné pole. Dobrá - paratron je vylepšený, takže na něj neúčinkují naše protipólová děla. Ale s tak obrovskou silou, kterou máme k dispozici, se nám prostě musí podařit ten štít prolomit.“

Rhodan se pousmál a napil se.

„Naši vědci nazvali novou vlastnost ulebského paratronu jako antistrukturální pólování. Věděl jsi o tom, Atlane?“

Bělovlasý Arkonidan přitakal a klidným hlasem odpověděl:

„Ten název není zcela výstižný, ale vyjádří, co všichni dobře víme: Štít je stále nedobytný.“

Náhle Rhodana ovládl vztek.

„Je to skutečně tragikomické,“ procedil mezi zuby. „Ve volném prostoru mezi oběma Magellenově mračna je kvůli jedinému systému třicet pět tisíc lodí. Každé plavidlo je schopno zničit planetu. Ale ani celé loďstvo nedokáže rozstřílet jediný energetický štít. Jenže my toto nebezpečí musíme odvrátit za každou cenu, jinak hrozí lidstvu zkáza.“

Atlan se zachmuřil.

Šel doprostřed místnosti a zastavil se před křeslem.

„Štít obklopuje planetu Atlas, stejně tak i třináct měsíců. Jestli se splní naše očekávání, tak za čtyřicet pět minut už nebude ochranné pole existovat. Měli bychom jít do centrály a celou akci sledovat. Konečně, byl jsi to ty, kdo útok nařídil.“

„Já vím,“ zavrčel Velký administrátor. „Já to vím, Atlane.“

Atlan si všiml zapnuté obrazovky a aktivoval projektor. Rudovlasá žena se opět procházela zahradou, smála se a otáčela. Rhodan bleskově natáhl ruku a monitor odpojil.

„Děkuji,“ řekl suše. „Ten film jsem už viděl.“

Atlan se šklebil a díval se do Rhodanovy rozpačité tváře.

„Tak se mi zdá, se ti stýská po domově, ne?“

Velký administrátor kývl.

„Chci, aby nutnost ostrahy tohoto prostoru skončila. Nevím, jak to udělám, ale slibuji to.“

Atlan se opřel o stěnu. Náhlá změna Rhodanova tónu ho vyvedla z rovnováhy.

„Takže jdeme?“

„Ano. A slibuji, že se situace v systému Enemy velice brzy změní. Úplně, Atlane! Za čas si připomeň mi má slova, pronesená tady a teď, v CRESTU V.“

„Rád, Perry.“

Potom si pro sebe dodal:

„Jen aby to nebylo za dlouho.“

Rhodan dopil svůj šálek kávy a prázdnou nádobu nedbale postavil na opěradlo křesla.

Vstal a pohlédl na Atlana.

„Rychle!“ řekl, zatímco na něj Arkonidan užasle civěl. „Jdeme nahoru, do velitelské centrály naší hrdé lodi, páte toho jména. Mám v úmyslu začít s ostřelováním okamžitě. Čtyřicet tisíc děl zničí cokoli, i paratron Ulebů.“

„Velmi dobře,“ souhlasil Atlan. „Víš co na tobě nejvíc oceňuji, starý příteli? Tvoji schopnost získat ve chvílce duševní klid a ten tvůj humor, barbare.“

Rhodan pokrčil rameny.

„Zbývá mi něco jiného?“ pousmál se.

„Zbývá nám všem něco jiného?“ zeptal se Atlan, ačkoli s odpovědí nepočítal.

„Ne,“ přiznal Rhodan.

Opustili kajuty, které si na palubě pro svou osobní potřebu zabral Perry Rhodan a po běžících pásech a antigravitačními šachtami dorazili do velitelské centrály. Osádka velínu radostně zdravila Rhodana, který zůstal stát a hleděl na panoramatickou galerii.

„Dal bych svůj buněčný aktivátor,“ řekl potichu Arkonidanovi, „abych mohl plout v nafukovacím člunu nebo se jen tak procházel po Zemi. Ale stále mám jen tuhle loď. Stěny z oceli... Koho by to bavilo?“

Atlan odpověděl vztekle, ale právě tak tiše:

„Už ne, Perry.“

K Rhodanovi se obrátil jeden z mužů.

„Pane?“

Rhodan na něho pohlédl a tázavě zvedl obočí. Zastrčil palce za široký pás palubní kombinézy a opřel se o kovovou stěnu antigravitační šachty.

„Ano?“

„Nařídil jste, aby ve dvanáct hodin standardního času začalo koncentrované ostřelování paratronu. Je to tak, pane?“

Rhodan mlčky přikývl.

„Všechny palebné centrály jsou připraveny zaměřit cíl a spustit palbu. Ale musím vás upozornit, že mezi důstojníky u děl panují jisté pochybnosti o smysluplnosti tohoto kroku.“

Rhodan obličej byl skoro bez výrazu. Lhostejně řekl:

„Jistě existují pochyby, to nepopírám. Ale máme důvody věřit, že střelba povede k likvidaci paratronové bubliny.“

„Tento plán ale nejspíše ztroskotá,“ namítl muž. „Roi Danton a jeho lidé pobývali na Ulebu I a na každém z měsíců našli obrovskou elektrárnu a rozvodné stanice.“

„To všechno víme,“ prohodil Atlan. „Přesto se pokusíme štít prolomit. Nechceme nechat nepovšimnutou ani nejmenší šanci. Kdybych věřil, že paratron zničí kámen vystřelený z praku, zkusil bych to.“

Důstojníci, kteří rozhovor sledovali, se vrátili ke svým povinnostem a sledovali ovládací panely lodi.

Panoramatická galerie zobrazovala celkovou situaci v systému Enemy. Vzadu, jako obrovský modrobílý balón, ozdobená charakteristickým proužkovým vzorem šedých mraků, stála planeta Atlas. Okolo planety byly dobře vidět měsíce. Vše jako gigantická bublina obklopovala paratronová clona.

Atlan ukázal na štít.

„Ne všechno je tak velké a silné,“ řekl a Rhodan na okamžik cítil téměř sugestivní vliv, který z Arkonidana vycházel, „jak to vypadá na první pohled. Mnoho věcí zdá se být nepřekonatelných, nesmírně mocných a odolných. Ale za hodinu se může vše změnit. Nežijeme v konstantním vesmíru, ale ve vesmíru, který se neustále mění. To platí stejně pro slunce a planety, i pro nás, jejich obyvatele. Bezpodmínečně tedy musím souhlasit s ostřelováním.“

Rhodan stál bez hnutí před obrazovkami a ovládacími pulty.

„Pokračujeme podle plánu,“ prohlásil Velký administrátor. „Přesně ve dvanáct hodin zahájíme palbu.“

Během zbývajících třiceti minut se všechny transformační kanóny zaměřily na jediný bod paratronového pole.

Potom začalo ostřelování.

Byla to neskutečná podívaná. Ozval se neskutečný hluk. Ve stejném okamžiku vypálilo na čtyřicet tisíc děl; velín se roztřásl, ovládací pulty se chvěly a terkonitové stěny se rozvibrovaly. Obrazovky interkomů popraskaly, všechny neupevněné předměty popadaly na zem. Veškerá panoramatické galerie lodi a obrazovky ukazovaly stejný obraz:

Barvy... Pohyb... Nesmírný energetický chaos.

Tam, kde explodovaly transformační nálože, vznikl děsivý jas, který i přes ochranné filtry bodal do očí. Objevily se pestrobarevné blesky a protáhlé energetické útvary, podobné hadům. Paratronový štít však rozpoutané energie

snadnou odvedl do hyperprostoru. Cizí ochranné pole pohltilo dosud nevídané množství energie, svou velikostí podobné energii středního slunce.

Další palba byla nesmyslná.

Rhodan třemi kroky došel k hlavnímu ovládacímu panelu, stiskl několik tlačítek a křikl do mikrofonu:

„Zastavit palbu, nemá to cenu!“

Osádky v palebných centrálech reagovaly okamžitě.

Rhodan vydechl a s němou výčitkou se podíval na Atlana, jako by chtěl vyjádřit nesmyslnost tohoto pokusu. Ovládlo ho hluboké zklamání.

„Bylo to marné,“ řekl Atlanovi. „Ničeho jsme nedosáhli. Bohužel, je to tak: Proti každé zbraňi musí být vyvinuta nová zbraň a proti ní ještě silnější, a tak dále až navěky věků.“

Atlan se otřásl.

„Bohužel, máš pravdu,“ odpověděl.

Rhodan ho náhle popadl za rameno a rozrušeně pronesl:

„Něco mě napadlo. Důležitá otázka, kterou jsme dosud přehlíželi.“

Nahlas, aby ho slyšel každý na můstku, dodal:

„Tyto úvahy musí slyšet i na ostatních plavidlech.“

Když Rhodan dorazil ke svému křeslu, spojení se zbytkem lodí již bylo navázáno.

„Ptám se - a prosím všechny naše vědce, aby o tom uvažovali - proč Bestie nového typu, tedy Ulebové, zůstávají v tak pasivní roli. Víme, že mají na osm tisíc kuželových lodí, plně obsazených a ozbrojených. Proč tedy nezaútočí? Prosím, pokuste se použít všechny údaje a dejte je zpracovat pozitronikám. Třeba dokáží vypočítat nějaké výsledky.“

„Existuje víc možností,“ řekl Atlan.

„Ano? A jaké to jsou?“

„Například: Jejich lodí zatím nemusí být vybaveny přídatným zařízením, chránícím před protipólovým dělem.“

Rhodan nehybně zíral na Atlana, potom zamumlal:

„Nebo mají tyto umělé bytosti v úmyslu něco jiného.“

„Snad,“ potvrdil Atlan. „Tato otázka je rozhodující a v budoucnosti nás bude zneklidňovat.“

Arkonidan měl pravdu a Rhodana jeho závěry znepokojily. Ulebové nepodnikli žádné viditelné kroky k likvidaci flotily Solárního impéria, byť by mohli zaútočit a dokonce i zvítězit. Jakou hru to umělé bytosti s Pozemšťany hrály?

„Je tu něco, o čem nevíme,“ konstatoval Velký administrátor. „Musíme přijít na to, co to je. Proč se Bestie nebrání? Proč neopustí Uleb I a neudeří na nás se svými vyspělými zbraňovými systémy?“

Další hádankou bylo, kde se nachází obří flotila Dolanů, napůl organických a napůl umělých kosmických lodí. Jak ukázala minulost, měla tato plavidla nečekanou údernou sílu.

„Právě absolutní nehybnost protivníka, odporující každé vojenské strategii, je to, co mně velice zaráží, pánové,“ říkal Rhodan. „Doufám, že se to v nejbližších hodinách a dnech změní. Prozatím se pokuste najít možné odpovědi s pomocí pozitronik.“

V Solární flotile nebylo člověka, který by si neuvědomoval obrovskou zátěž na Rhodanových bedrech. Ale i Rhodanova nesmírná odolnost nebyla nekonečná, i on mohl podlehnout náročnosti vedení Impéria. Jak dlouho mohl ještě Velký administrátor snášet tu drtivou zodpovědnost? Jak dlouho potrvá, než se zlomí?

A každý, kdo si kladl podobné otázky si musel přiznat, že Perryho Rhodana obdivuje.

Atlan položil svou ruku na Rhodanovo rameno. Udělal to beze slov, ale s důrazem, aby si toho každý všiml. Potom pronesl:

„Na všechny naše otázky nenajdeme odpovědi hned. Pojďme do tvé kabiny a poradíme se tam.“

Rhodan kývl.

„Domluveno,“ řekl a kývl směrem k obrazovce videofonu.

Následně ho nechal vypnout a spojení s ostatními plavidly se přerušilo.

Situace byla nejasná, ale následky byly nedozírné: Zatímco protivník nic nepodnikal, byli muži ve vedení Solárního impéria stále nervóznější. Díky nečinnosti Ulebů rostlo v loďstvu u paratronové bubliny napětí.

A někde daleko se zatím chystala konečná záhuba Sluneční soustavy, kolonizovaných planet a miliard lodí. Protivník neznal žádný soucit.

2.

Vesmírem letěla kovová koule o průměru osmi set metrů. V jejích útrokách bylo třináct set žen a mužů, kvalifikovaných odborníků, pracujících pod skvělých velením.

John Sanda, štíhlý muž s krátce střiženými vlasy, všeobecně považovaný za dvojče velitele lodi, ležel na pohovce ve své kajutě. Na sobě měl jen kalhoty a dlouhou košili, oboje z drahé látky.

Smutně prohlásil:

„Ona mě prostě nechápala. A protože mi nerozuměla, tak mě ani nemilovala. Mě může milovat jen žena, která mě porozumí. Chápeš?“

Jeho spolence, mladá brunetka, přikývla. Seděla v otočném křesle, oblečená do palubní kombinézy. Ze skrytého reproduktoru zněla tichá hudba – Singh Boncard: Planet of deady silence.

„Chápu tě, Johne,“ řekla.

Sanda zatočila kapalinu ve své sklenici; byla to pomerančová šťáva a gin, tzv. „šroubovák“ (Vivier Bontainer řekl, že by tomu raději říkal vývrtka, kvůli tomu, co to provádělo s jeho žaludkem. John Sanda se však o podobné námitky nezajímal).

„To je velice dobře,“ usmál se John. „A ještě lepší je to, že dalších osm hodin mám volno.“

Jeho hlas podbarvovaly melodické tóny hudby. Hleděl na brunetku a sledoval nohu, která se pohupovala blízko jeho hlavy.

„Jak jsem říkal, nemilovala mě. Ale je to už dávno, dokonce si nepamatuji ani její jméno. Jak se jmenuješ ty?“

„Anjushca,“ řeklo děvče.

Dívčin palubní oděv byl vylepšený, ale jak! Její rodiče byly zřejmě mistry v zacházení s jehlou a znalci módy a tato schopnost se přenesla i na dceru.

„Miloval jsi ji?“ ptala se Anjushca.

„Asi ne,“ přiznal Sanda.

„Bud' tak hodný,“ prosilo děvče, „a nalij mi do sklenky ještě trochu té oranžové dobroty.“

John Sanda se po loktech posunul třicet centimetrů za okraj pohovky. Uchopil krabici s nápojem a nalil šťávu do sklenice.

„Tady to je.“

„Děkuji,“ řekla Anjushca a rukou projela své husté, nakrátko ostříhané vlasy.

„Co vlastně děláme, Johne?“

John Sanda s mrknutím vysvětloval:

„Právě se do sebe navěky a vroucně zamilováváme.“

Děvče se pobaveně hihňalo a kroutilo hlavou.

„O nás nemluvím,“ usmála se. „Co provádí náš kapitán Bonnie?“

Sanda zběžně pohládl na hodinky a se smíchem prohlásil:

„Zastupuje mě na můstku. Těžká práce. Poté, co jsme znovu zachránili Velkého administrátora, jsme obdrželi nové rozkazy.“

„Ano? Opravdu zajímavé.“

Sanda zavřel oči a klesl na pohovku. Pak se napřímil a zpod polštáře vytáhl krabičku cigaret a zapalovač. Zapálil dvě cigarety a jednu zasunul mezi Anjushciny rty.

Mladá dívka byla jednou z nejkrásnějších žen na EX-8703. Pracovala jako správce skladu, krom toho byla studentkou kosmobiologie. Byla poněkud naivní a navíc zamilovaná do Johna Sandy. Konec konců, byl to první důstojník lodi.

„Jaké rozkazy?“ chtěla vědět Anjushca a sklepla trochu popela na podlahu.

„Kdyby ses posadila vedle mě, položil bych svou ruku okolo tvých úchvatných ramen a o všem ti rád povyprávěl.“

Šklebil se jako malý chlapec.

Nikdo na palubě pochyboval o tom, že jsou Bontainer a Sanda dva nejtvrďší muži flotily Explorerů. Každý věděl o jejich nebezpečných akcích. Oba byli oblíbení a uznávaní, i proto, že si ze své slávy nic nedělali, na rozdíl od jiných lidí.

Děvče vstalo, snažilo se neupustit cigaretu ani sklenici a posadilo se na pohovku k Sandovi. Anjushca se opřela o tlustý polštář, vyrobený z pěnové hmoty a pohlédla na prvního důstojníka.

„Vyprávěj,“ prosila tiše. „Tak ráda poslouchám příběhy.“

„Všechna děvčata,“ pomyslel si pobaveně, „poslouchají ráda jisté příběhy.“

Položil ji ruku kolem ramen, políbil špičku jejího nosu a tiše řekl:

„Kapitán Bonnie obdržel od našeho ctěného Administrátora rozkaz letět do okrajových oblastí Magellanových mračen. Ale pozor! Letíme do Velkého mračna. Kapitán se nezabývá maličkostmi, ani malými mračny. Ten rozkaz jsme obdrželi krátce po tom, co se zelené přízraky na CRESTU V vrátily do své obvyklé podoby, jak jistě víš.“

Vzala ho za ruku a studovala linie jeho dlaně.

„A co dělá Bonnie v VMM?“

Sanda suše odpověděl:

„Pátrá. Všichni společně pátráme. Jsme totiž od přírody zvědaví lidé. Ale doopravdy: Zkoumáme osamocené hvězdy či skupiny hvězd, kde by se eventuálně mohl vyskytovat inteligentní život. Nyní jsme v materiálovém mostu mezi oběma mračny a hledáme. Loď musí zkatalogizovat mnoho sluncí a planet – to je důvodem, proč EX-8703 relativně pomalu skáče od hvězdy k hvězdě a proč jsou zaměstnány všechny vědecké oddíly. Už jsme odhalili a na věčné časy zaznamenali několik skutečně zajímavých věcí.“

Odmlčel se, pohlédl jí do očí a dodal:

„Jen jedno mi dělá starost.“

Opřela se o něho. John Sanda, popudlivý starý mládenec, měl z tohoto gesta radost.

„Co ti dělá starost, John?“

„Něco. Před šesti dny, dvacátého tohoto měsíce, jsme udělali několik znepokojujících objevů.“

Napjatě ho sledovala.

„Jakých, John? Zjistili jste, že jsi příbuzný s jednou hnědovlasou dívkou?“

Za temných tónů činel v Bocardově hudbě se zasmál a odpověděl:

„Ano, i to. Také jsme zachytili hyperprostorovou vlnu, koncentrovanou v určité oblasti vesmíru. Dlouho jsme přemýšleli, kontrolovali záznamy, ale nedospěli jsme k žádným závěrům.“

Šibalsky se usmála.

„O tmavovlasém děvčeti?“

„Ne,“ pravil Sanda. „O hyperotřesech.“

Do mysli se mu vloudilo strašlivé podezření. Nebyla snad Anjushca tak naivní, jak se domníval? Asi musel změnit taktiku. Pohládl ji po rameni a laskavě řekl:

„O hyperotřesech, lokalizovaných v okrajové části Velkého Magellanova mračna.“

„A co to znamená, John?“

Pokrčil rameny.

„Strukturální zaměřovač je zaznamenal velice přesně. Provedli jsme několik testů.“

„S brunetkou?“

John se hlasitě zasmál. Ted' si byl jist. V nanejvýš dráždivé hře mezi pohlavími objevila Anjushca novou variantu: ironii a čtveráctví.

„S naším technickým vybavením a vědeckými oddíly.“

„A jak ty testy dopadly?“

Navinul si krátký pramen vlasů na ukazováček a vážně vysvětloval:

„Opustili jsme náš více či méně náhodně zvolený severo-jihní kurz podél látkového mostu, přičemž označení směrů platí pouze ve smyslu orientačních bodů, které jsme vybrali. Tím jsme se nečekaně dostali z oblasti, kde lze ony hyperotřesy zaměřit.“

Anjushca zašeptala těsně u jeho ucha:

„Jak tajemné, John! A jak vzrušující.“

„Tajemné to není. Poruchy hyperprostoru se omezují na úzce ohraničené místo. Opustíme-li onu oblast, impulsy zmizí, vrátíme-li se, znovu se objeví.“

„Co se tím vyjasnilo?“

John Sanda mávl rukou:

„Nic moc. Máme teď jistotu, že otřesy vycházejí z jednoho místa. Jsou nesmírně silné. Zaměřovače vykazovaly hodnoty, nad nimiž zůstává rozum stát. Šest dnů si lámeme hlavy na tím, co ty signály znamenají.“

Dívka vstala, snížila hlasitost hudebního přehrávače a obešla pohovku. Vzala svou a Johnovu sklenici, nalila do ní džus a do obou nádob přidala trochu ginu. Pak nápoj podala Sandovi.

„Lámáte si hlavy. Tvé a Bonnieho hlavy by byla škoda, kdyby se vám snad zlámaly.“

Sanda se zamračil a nedůvěřivě se na ni díval.

„Věřím, že ty impulsy zachycujeme kvůli transportům hmoty z normálního kontinua do hyperprostoru.“

Sanda prudce otevřel oči a spodní čelist mu poklesla.

„Normální kontinuum... Hyperprostor... Transport!“ zamumlal. Anjushca na něho pohlédla a pokračovala:

„Jaký byl průběh energie? Stejnorodý a opakující se, nebo nepravidelný?“

Sanda se konečně vzpamatoval a zaraženě zabručel:

„Stejnorodý...“

„Má domněnka: Protože je průběh energie stejnorodý, může se jednat o transport stejného množství hmoty pomocí transmiteru o velkém výkonu.“

„Človče!“ vykřikl John Sanda bez sebe a kroutil hlavou. „Jistě, promiň: Děvče! To je naprosto vynikající. O tomhle jsme zatím nepřemýšleli. Musím se o něco...“

Skočil k panelu interkomu. Odpojíl hudební přehrávač, přepnul zařízení na palubní komunikaci, stiskl sérii tlačítek a poté několik vteřin čekal.

„Tady Gault, oddělení hyperfyziky...“

Sanda ho přerušil pohybem ruky a stručně řekl:

„Poslyšte. Moje přítelkyně zde, hezké a chytré děvče, právě dostalo zajímavý nápad. Začněte ověřovat, zda zachycované šokové vlny pochází z velkého transportního systému, posílající do hyperprostoru stále stejné množství hmoty! A prosím, informujte velitele, ano?“

Gault se udeřil do čela a zvolal:

„To by mohla být pravda! Hned to nechám zjistit. Bude to za chvíli.“

Obrazovka ztmavla.

„Odkud ví studentka biologie o podobných věcech?“ zeptal se Sanda a pomalu se vydal k Anjushce.

„Četla jsem o tom knihu,“ opáčila. „Jak víš, četba vzdělává.“

„A jak!“

Zatímco znovu aktivoval hudební přehrávač, usilovně přemýšlel. Existovala snad v materiálovém mostě mezi Magellanovými mračny planeta, jejíž obyvatelé zařídili, že byl homogenní náklad v rychlém sledu poslán transmiterem do hyperprostoru? Potvrzení či vyvrácení Anjushčiných tvrzení mohlo přinést pouze přezkoumání získaných údajů.

John se rozhodl, věnovat následující minuty zlepšování mezilidských vztahů mezi ním a mladou bioložkou. Netrvalo však dlouho a ozval se bzučák interkomu.

Po třetím zabzučení stál Sanda před přístrojem a spatřil rozčilenou tvář Thomase Gaulta, který ho udiveně sledoval a říkal:

„Hezký pozdrav pro dámu v pozadí – rádi ji přivítáme v našem oddělení; právě jsme totiž odvolali dosavadního šéfa.“

„Nemám zájem!“ zavolala Anjushca. „Zůstanu tady. Zajímá mě kosmobiologie a John Sanda.“

Gault cosi nejasného zamumlal a vážně dodal:

„Johne – Bontainer prosí, abys ihned přišel do velitelské centrály. Máš se tam zúčastnit jedné malé porady.“

Sanda sklopil zrak, viděl rozhalenou košili a lítostivě přikývl:

„Dobře, přijdu.“

Potom ukázal na dívku.

„Je se krátce rozloučím a přijdu za velitelem. To je luskurní.“

Zasténal a zmizel za záclonou. Anjushca zaslechla zvuky, které provázely Sandovu snahu o bleskové převléknutí. Nakonec prostoupila kajutu vůně drahé vody po holení, a Sanda se vrátil k pohovce.

„Jdeme za bossem,“ ohlásil. „Právě teď si nás zavolá. Ale ujišťuji tě: Jakmile tato mise skončí, vrátím se do anonymity čtvrti umělců Atlan Village a budu pokračovat v práci na svém eposu.“

„Jistě, jistě!“ zasmála se.

* * *

Za tři či čtyři minuty později byli v hlavní zasedací místnosti EX-8703. Kolem velkého stolu seděli vedoucí jednotlivých vědeckých oddílů a velitel.

Sanda zůstal stát a kýval na všechny strany, pak přehnaně pateticky pronesl:

„Toto je Anjushca Moonstoneová. Nápad s transmiterem byl její, proto má nepochybně právo být na této poradě. Zde, to je tvé místo, drahá.“

Vivier Bontainer se zašklebil a šeptal: „Luskurní!“

Thomas Gault začal:

„Veškeré údaje jsme vložili do pozitroniky a nechaly ji zpracovat vyhodnocení. Počítač vypočítal řešení s pravděpodobností devadesát osm celých dvanáct procenta.“

Ze stolu vzal hustě potištěný list psací fólie.

„Podle pozitroniky je v oblasti původu hyperpulsů planeta nebo jiné vesmírné těleso. Z něho jsou pomocí transmiteru odesílány stejnorodé náklady. Poukazuje na to velká část zaznamenaných lokalizačních výsledků. To je vše.“

Vivier Bontainer projel rukou své husté tmavohnědé vlasy.

„Za prvé děkuji, že jste tak narychlo přišli,“ řekl. „Nová situace žádá, abychom ji důkladně promysleli. Svolal jsem vás hlavně kvůli mým pochybnostem ohledně dalšího postupu. Jak všichni víte, Rhodan nasadil každou volnou loď na pátrání po hlavním světě Pseudogurradů.“

Ozval se Sanda:

„Rhodan nám dal vcelku jasný rozkaz. Proto jsme se přece oddělili od obrovského loďstva a letěli sem... Takže co chceš dělat, veliteli?“

Bontainer si prohlédl muže, sedící kolem stolu a se zamračenou tváří odpověděl:

„Chci obejít dané rozkazy a jednat na vlastní pěst.“

John Sanda se sarkasmem poznamenal:

„Víš dobře, jak moc Rhodan miluje porušování svých nařízení. Ale snad nám zkrátí trest o pár let, vždyť jsme ho několikrát zachránili, ne? Já s tvým nápadem nesouhlasím, Viviere!“

Bontainer sledoval špičky svých prstů.

„Nevíme, co se v době naší nepřítomnosti událo. Třeba ovlivníme situaci Solárního impéria. Náš objev může být důležitější, než se zdá. Ano, risknu to.“

První důstojník se zeptal:

„Co budeš riskovat?“

„Poruším rozkaz a poletím do severní oblasti Galaxie. Tam je shromaždiště flotily. Předáme informace, které jsme získali.“

Sanda pokrčil rameny.

„Ty jsi šéf, Viviere,“ nadhodil. „Ale poletím nedobrovolně. Nelíbí se mi to. Ne proto, že je to proti příkazům Rhodana. Domníval jsem se...“

Z reproduktoru zazněl rozčilený hlas.

„Tady zaměřovací centrála. Volám velitele Bontainera.“

Bontainer vyskočil, přešel ke stěně a zapnul obrazovku interkomu.

„Zde velitel. Co je?“

„Právě jsme zaznamenali další poruchy hyperprostoru. Tentokrát jsme jejich původ určili s přesností na několik světelných minut. Otřesy nadále pokračují, souřadnice posílán na pult prvního důstojníka.“

Sanda přistoupil ke svému panelu. Souřadnice ose objevily na malé, protáhlé obrazovce; byl to dlouhý sloupec čísel.

Bontainer se začal smát a zastavil se těsně za Sandou.

„Budeš teď pochybovat o mém zdravém rozumu, ale podruhé jsme změnil názor. Poletíme na místo, odkud přichází ty poruchy. Snad zjistíme, co je vyvolalo.“

„Řeknu ti něco klidně, ale jasně, velitel Bontainer!“ řekl John Sanda a opřel se o speciální těžké křeslo.

„Že tvůj volný čas je svatý a nedotknutelný, nemýlím se?“

„Přesně to!“

* * *

Velitelská centrála se plnila se plnila důstojníky a vědci; muži se dověděli, že Bontainer určil pro loď nový cíl.

„Mám dojem, že proti cestě ke zdroji poruch nic nemáš, John?“

Sanda bleskově odpověděl:

„Správný dojem, kapitáne!“

„Dobře.“

Velitel Vivier Bontainer se obrátil na své muže:

„Pánové, připravte se. Startujeme za devadesát sekund s největší možnou rychlostí. Náš nynější cíl: Zjištěné souřadnice.“

Sanda s ironickým úšklebkem dodal:

„Na vlastní pěst a na odpovědnost velitele.“

Sanda vzal Anjushca za ruku a opustil velín. Jeden z mužů, kteří ho následovali, mu zatahal za rukáv a zamumlal:

„Náš kapitán se rozhodl opravdu rychle. Uvidíme, co tam najdeme. Ale to rozhodnutí, bylo spontánní, nebo si vše dobře rozmyslel?“

Sanda se na ostatní podíval, aniž by pustil dívčinu ruku.

„S Vivierem létám už dlouho. Jsem – myslím – jeden z pěti mužů, letící s ním od počátku. Všechno, co Bontainer dělá, je rozvážné. A je také dost silný na to, nést případné následky. Žádný strach – po překonání šesti tisíc let sami uvidíte.“

EX-8703 zrychlil s nejvyššími hodnotami, blížícími se hranici přetížení pohonných agregátů. EXPLORER uháněl k místu, z něhož přicházely tajemné hyperimpulsy.

3.

„To je šílenství, Viviere!“

John Sanda, druhé hvězdné dvojče, otočil hlavu a ze strany se na přítele podíval.

„Nejsem stejného názoru,“ odpověděl tiše Bontainer.

„Možná,“ zavrčel Sanda tiše, aby ho neslyšel nikdo kromě velitele. „Letíme jako blázní. Chceš zvětšit svoje zásluhy o Impérium?“

„Lod' to vydrží. Chci být u ohniska hyperotřesů co nejdřív.“

Oba muži byli nervózní, což se projevovalo určitou útočností. Výzkumná loď se nejprve několik hodin hnala lineárním prostorem. Potom přešla na podsvětelnou rychlost a takto pokračovala delší čas, až do zahájení druhé lineární etapy.

Obrazovky byly prázdné, kormidlo ovládal navigační počítač. Uplynulé hodiny napjatou posádku vyčerpávali, nejhůře na tom byli lidé u kontrolních pultů v centrále.

Blížil se konec druhého lineárního manévru, jež měl přidat další část cesty k mezitím překonaným dvěma tisíci světelných let.

„Kolik máme času?“ ptal se Bontainer.

„Dost času, abychom si dali cigaretu a vše znovu důkladně promyslili,“ odpověděl Sanda.

„Dobrá, máš oheň?“

Napjaté tváře kosmických dvojčat osvětlil malý plamen zapalovače. Do opuštění poloprostoru zbývalo ještě patnáct minut; většina mužů z velitelské centrály pobývalo v lodní jídelně, kvůli rychlému jídlu a vypití šálku kávy. Do služby se vrátí včas, Sanda i Bontainer si tím byli naprosto jisti.

„Mám strašlivé podezření, Johne,“ řekl Vivier.

John kývl a protáhnul se.

„Já také. Ale mluv první.“

„Stojíme na okraji strašlivé krize. Nevím proč, ale tuším, že následující týdny a měsíce přinesou mnoho zlého. Solární impérium je vyčerpané vleklými boji, přesto stále vydáváme prostředky na další kolonizaci... Brzy budeme muset podstatně změnit své myšlení...“

Oba muži byli velice podobní, ne tak ve vzhledu, jako v uvažování. Seděli na okraji svých křesel, připraveni během chvilky zasáhnout do řízení lodi, kdyby toho bylo zapotřebí. Za jejich klidem byla smělость, kontrolovaná pronikavou inteligencí. Za jejich mimochodem vyměněnými větami bylo ukryto mnoho vážných úvah.

Sanda sledoval Bontainera, jehož tělo bylo ve světle bodového zářiče špatně vidět, potom jeho oči sklouzly ke kontrolnímu pultu.

„Jak změnit, Viviere? A v čem?“

„To nevím,“ řekl velitel. „Nevím kdy ani jakým způsobem.“

Kvůli napětí z neznámého cíle a rychlosti, jakou k němu spěchali, se mezi posádkou šířila pochmurná nálada. Každý na EXPLORERU, a také lidé na tisíci kolonizovaných planetách, věděl, že dosavadní zahraniční politika Impéria stojí neuvěřitelné sumy Solarů. Peněz, které by se daly nasadit úplně jinde.

Potom náhle na palubě zavládl horečný spěch.

Lod' se vrátila do Einsteinova prostoru, začala pracovat všechna oddělení. Ve spěchu byla provedena lokalizace. EX-8703 se kvůli maximálnímu výkonu strojů nepatrně odchýlila od plánovaného kurzu.

Po korekcích se aktivoval Kalupův konvertor a vrátil loď do poloprostoru. Čekalo ji dalších třicet tisíc světelných let. Kulovitý křižník se hnál dál, vstříc svému cíli a na můstek nastoupila druhá směna. Činnost na EX-8703 se zvolna vrátila do normálu.

Bontainer se podíval na hodiny, přepnul několik ovládacích prvků a vstal.

„Přebíráš velení,“ oznámil. „Jdu do své kajuty.“

Sanda se pohodlně opřel a otočil křeslo o devadesát stupňů.

„Kde je vůbec náš palubní maskot, Oomph Amber?“ zeptal se.

„Stále kradl. Poslal jsem ho do místnosti u spodního pólu lodi. Věnuje se kontrole průzkumných vozidel.“

První důstojník se zašklebil.

„To ho ale moc nenadchne, Bonnie,“ prohodil.

„Pravděpodobně ne. Ale přišli za mnou tři muži z posádky a žádali, abych ho nechal táhnout v jetu za lodí. Na palubní klinice ukradl rozvodný blok a vyřadil z provozu hlavní mikroskop. za to jsme ho musel potrestat.“

Velitel se nedbale rozloučil a opustil centrálu. Sanda zůstal osamocen.

Šílený let pokračoval. Světelný rok za světelným rokem, hodinu po hodině. Život na palubě se vrátil do zavedených kolejí, a čas dokončení poslední nadsvětelné etapy se blížil.

Když se velitel vrátil na můstek, měla jeho tvář soustředěný výraz.

„Vyhlásím poplach,“ řekl. „Ať už nás tam čeká cokoli – nesmí nás překvapit.“

Stiskl velké červené tlačítko a do mikrofonu oznámil:

„Bontainer pro všechny. Za pět minut odpojíme Kalupův konvertor. Poté zahájíme dost prudký brzdňý manévř. Všechny stanice prosím o maximální bdělost. Možná se dostaneme do palby. Tato výstraha platí do odvolání. Konec.“

Usedl do křesla.

Pět dlouhých minut letěl EXPLORER lineárním prostorem. Pět minut čekalo čtyři sta mužů a žen na rozhodující okamžik. Potom se na panoramatickém štítu vynořila záplava hvězd materiálového mostu. A na obrazovkách lokátorů se objevily tisíce bodů.

„Zatraceně!“ zasupěl Sanda a zapnul všechny brzdňé motory. „To je mnohem víc lodí, než zvládneme.“

„Zde zaměřovače. Vzdálenost k neznámým plavidlům činí čtyři světelné roky!“

„Děkuji,“ reagoval Bontainer a přihlížel, jak údaj na ukazateli rychlosti neustále klesá.

„Zkuste zjistit, co je to za loď!“ zavolal do mikrofonu.

„Jedině pokud se přiblížíme.“

Za pultem ovládání zbraní seděl muž, připravený okamžitě zahájit střelbu. Těžké transformační dělo hledalo potenciální cíl. Sekundy plynuly v bezdechém napětí.

„Mám uhnout – zpět do poloprostoru?“ chtěl vědět Sanda.

Bontainer zavrtěl hlavou:

„Ne, John, čekej!“

Bontainer ukazoval na indikaci rychlosti a rozkázal:

„Polovina rychlost světla. To stačí. Letíme směrem k té flotile!“

„Pane!“ mručel jeden z důstojníků vyčítavě. „To je sebevražda!“

„Poletme pryč, Viviere!“ požádal Sanda. „Je jich příliš mnoho.“

Bontainerovy rty připomínaly v jeho dlouhém obličejí tmavou čáru. Sklopil hlavu a uvažoval.

„Bontainer volá zaměřovací centrálu. Co jste zjistili?“

Odpověď přišla o několik sekund později a poněkud váhavě:

„Nic věrohodného, pane. Nachází se tam přinejmenším třicet tisíc lodí, spíš o několik tisíc více. Zdá se, že loďstvo krouží okolo nějaké velké planety. Ta má... ano... Planeta má minimálně deset měsíců.“

„Identifikace lodí?“

„Žádná. Čtyři světelné roky jsou na odhad moc velká vzdálenost.“

Bontainer uchopil rychlostní páku a posunul ji nadoraz. Loď zrychlila a hnala se k největšímu nakupení neznámých plavidel.

Zatímco mířili k flotile, situace na lodi se blížila panice. Zazněly protesty, Bontainer jen kroutil hlavou a dál držel zadaný směr. V jeho pozici před panelem bylo cosi z šelmy a Sanda, který ho znal ze všech nejlépe věděl, že teď velitele nic nezastaví.

„Viviere, ty jsi šílenec.“

Bontainer na svého prvního důstojníka ostře pohlédl a řekl:

„Během dvou vteřin můžeme přejít do meziprostoru. Nic neriskuji. Nic, John!“

EXPLORER letěl těsně pod rychlostí světla. Nic nevědělo. Nedošlo k útoku, nikdo se nepokusil o radiokomunikaci.

Zpráva ze spojové centrály přišla náhle. Hlas jejího velitele bodal jako siréna.

„Veliteli! Naše přístroje zachytily zprávu! Tedy část. Ale je to pozemský kód!“

„Nejde o omyl?“ dotazoval se Bontainer.

„Ne. Chcete-li, pošlu vám text depeše.“

„To není třeba. Navigace?“

„Zde!“

Bontainer stejně ostrým tónem rozkázal:

„Vypočítejte kurz přímo do středu té flotily. zadejte ho do počítače a čekejte.“

„Samozřejmě.“

Velitel se zašklebil na svého přítele a Sanda mu to oplatil, i když se necítil moc dobře.

„Co myslíš, že tam najdeme?“ ptal se John útočně.

„Záleží na tom? Pravděpodobně někoho z velení Solární flotily.“

Potom zavolal do spojové centrály.

„Zavolejte jim na frekvencích flotily a ohlaste náš přilet. Požádejte o povolení k přiblížení. Možná nás považují za útočícího Dolana a já bych se nerad ocitl pod palbou vlastních lidí.“

Za pár chvil odvysílal EXPLORER svou identifikaci, současně s požadavkem povolení přiletu. Trvalo jen několik sekund, pak z velkého reproduktoru na můstku zazněla dešifrovaná odpověď:

„Zde strážní loď BONAPARTE II. Zdravíme vás, EX-8703. Nacházíte se v oblasti systému Enemy. Máte se připojit k vlajkové lodi. Očekává vás Perry Rhodan. Konec.“

„Chci vědět,“ přerušil velitel radostný křik v centrále, „kolik křižníků tam předu je.“

„Už jsme je spočetli, pane,“ odpověděl muž od zaměřovačů.

„Poslouchám.“

„Třicet pět tisíc jednotek, veliteli!“

Bontainer a Sanda současně překvapeně hvízdli.

„Dobrá,“ řekl pak Bontainer. „Startujeme. Hmm... Soustava Enemy. To se mi nelíbí. Je tu celá Solární flotila. To musí být hodně zajímavá planeta.“

„Nebo nebezpečná,“ naznačil Sanda.

Cílové souřadnice byly připraveny, šlo ovšem o velice drzí lineární manévr. Automaty začaly pracovat, loď zmizela v lineárním prostoru a krátce nato se vrátila do normálního kontinua.

EX-8703 se vznášela těsně u CRESTU V.

A vedle výzkumného plavidla zaplály ohnivé sloupy. Dvě bitevní lodě, letící vedle sebe, byly kvůli přilétnutí EX-8703 donuceny k prudkým úhybným manévřům. Jejich impulsní motory měly o dělat, aby zabránily hroící srážce.

Na můstek Bontainerova křižníku dorazilo hněvivá zpráva jedné z lodí.

„Jaký kadet provádí takové vylovení? To je nehorázná lehkomyšlnost! Jestli toho mladíčka, co tam u vás pilotuje, dostanu, tak se má na co těšit! Dostane hadr a bude leštit každý metr vnějšího trupu mé lodi!“

Sanda propukl v hlasitý smích, zatímco velitel brzdil a řadil se vedle CRESTU V.

Kapitán druhé lodi byl o poznání rozčilenější.

„Ovšem!“ ječel z reproduktoru. „Explorer! Vždycky dělají problém Explorery! Který blázen sedí u ovládacího panelu?!“

Bontainerova posádka byla dokonale sehnaná.

Před velitelem se rozsvítil signál. To znamenalo, že byl mikrofon panelu napojen přímo na vysílač. Bontainer mluvil klidně, naprosto srozumitelně:

„Tento obdivuhodný manévr provedla posádka EX-8703 pod vedením plukovníka Viviera Bontainera. Konec.“

EXPLORER se vznášel už jen tři kilometry od vlajkové lodi Solární flotily. Mocný trup CRESTU vyplňoval téměř celou plochu panoramatické galerie. Opět se ohlásily muži ze spojové centrály.

„Pane, hovor z vlajkové lodi. Aktivujte prosím monitor. Přepojím to k vám.“

Bontainer stlačil čtyři klávesy, a obrazovka před ním zsvítila. Byl to Perry Rhodan.

„Pane,“ řekl Bontainer tiše, „hlásím se na váš rozkaz. Přivezl jsem několik zajímavých zpráv a množství zvláštních dat. Asi se divíte, proč tak spěcháme, ale hned vám to objasním.“

Rhodan sledoval Bontainera s očividným zájmem.

„Chápu. Přijďte prosím i s podklady na palubu CRESTU. Použijte transponder.“

Aniž by spustil oči z obrazovky, stiskl Bontainer další tlačítko.

Rozsvítila se kontrolka oznamující aktivaci mikrofonu.

„Připravte transponder na přenos do CRESTU V. Za pět minut budu v transponderové hale.“

„Samořejmě, kapitáne.“

Bontainer pustil tlačítko a zeptal se Velkého administrátora:

„Jak to vypadá, pane?“

Ptal se sám sebe, zda za ten vážný a skeptický výraz v Rhodanově obličeji mohou dlouhé roky tíživé zodpovědnosti. Administrátor rozhodně neměl náladu na jakékoli žerty.

„Vypadá to špatně, můj milý. Velmi špatně. Přijďte prosím rychle.“

Zdvihl ruku na pozdrav a vypnul vysílač.

„Nejspíš tam nezůstanu dlouho,“ řekl Bontainer Sandovi. „Předám ti velení lodi. Držte pozici vedle CRESTU. Jdu za Rhodanem. Ať mně shromáždí podklady a výsledky lokalizace. Přijdu si pro ně do zaměřovací centrály.“

Obrátil se k východu z můstku, připomínajícímu temnou díru.

„Hodně štěstí!“ volal za ním Sanda.

Bontainer vyzvedl podklady z centrály, zabalil je do jedné z lodních map; potom šel do své kabiny a vyměnil si košili a ponožky. Za několik minut stál před dvojicí sloupů, mezi nimiž se mihotalo dematerializační pole.

„Nastaveno, Kite?“

Tázaný přikývl a opáčil:

„Ale jistě, pane. Jsem si jist, že vyjdete na CRESTU a ne někde v Terrania City.“
Bontainer krácel po šikmé rampě a vešel mezi sloupy. Vzápětí zmizel, jako by se vypařil...

* * *

...a současně se rematerializoval ve velkém transmitterovém sále CRESTU V.

Skoro se lekl, když po opuštění přístroje spatřil nejdůležitější osobnosti Solárního impéria. Přistoupil k němu Rhodan a potřásl mu rukou. Za Rhodan postávali Tifflor, Bull, Atlan a ostatní. Bontainer byl představen, všichni se pozdravili a s Administrátorem v čele opustili rozlehlou halu.

„Co přinášíte, Viviere Bontainere?“ ptal se Rhodan.

Došli k antigravitační šachtě a stoupali hloub do lodi.

„To nevím jistě. Asi špatné zprávy,“ řekl Bontainer, když došli do malé zasedací místnosti, nacházející se poblíž centrály.

„Potom raději ihned spusťte.“

Bontainerův obličej byl překvapivě vážný; stopy jízlivosti zmizely. Říkal:

„Předpokládám, že nesmíme ztrácet čas.“

„Proč?“

Bontainer hodil na stůl mapu, vylétla z ní záplava grafů a fólií se záznamy.

„Odpusťte, pane,“ řekl, „ale potřeboval bych trochu zasvětit do situace. Mám určité podezření, nejsem si však jist, jestli je pravdivé.“

„Tak dobrá.“

Zatímco Rhodan mluvil, prohlížel si velitele maršál Julian Tifflor. O Bontainerovy už pochopitelně hodně slyšel, setkal se s ním však poprvé.

„Dvacátého srpna přiletěl Atlan, který je v poslední době nucen bolestně zanedbávat svou roli ve vedení USO, na hlavní svět Ulebů, Atlas. Už předtím se díky činnosti Roie Dantona zhroutilo časové pole, držící Atlas pět minut v budoucnosti. Šokovou vlnu, jež vznikla při kolapsu pole, musely vaše přístroje snadno zachytit.“

Během Rhodanova vyprávění Bontainer intenzivně uvažoval.

„Ano, pane. Máte pravdu. Smím slyšet bližší podrobnosti?“

Rhodan krátce informoval o prastaré kosmické lodi s mrtvými Baramy, Gurradu a Bestii a o tom, co se na ní odehrálo. Vylíčil okolnosti pádu Port Gurradu, Dantonovy cesty na Atlas i Uleb I a následujících událostí okolo a uvnitř paratronové bubliny. Bontainer pochopil, že se po odletu EX-8703 do materiálového mostu odehrálo mnoho důležitého.

„Zajímavé,“ komentoval Rhodanovu zprávu.

Rhodan zdvihl pohled z desky stolu a podíval se veliteli EXu do očí.

„Nakonec to nejlepší, Viviere. Naši přátelé na Ulebu I vyvinuli antistrukturální pólování, čímž podstatně vylepšili své paratrony. Naše protipólová děla jsou k ničemu.“

Bontainer se opřel a zhluboka se nadechl. Pohledem klouzal z jednoho muže u kulatého stolu na dalšího.

Julian Tifflor, stále působící dojmem mladíka, opírající si hlavu rukou, jako by uvažoval nad nějakým zvlášť obtížným tahem šachové partie. Tiše sedící Atlan, neprojevující ani stopu vnitřní činnosti. Reginald Bull, neklidně se vrtící ve svém křesle, a nakonec Rhodan, klidně sledující plukovníkovo počínání.

Potom začal velitel EX-8703 mluvit:

„Je nepříjemné vám říci, co mám na srdci, ale nedá se nic dělat. Má loď zaměřila značnou transmitterovou aktivitu v této oblasti.“

Tifflor se rozčílil.

„Okolo této soustavy krouží třicet tisíc plavidel a ni jedno nic takového nehlásilo. Jak to vysvětlíte?“

„Vzpomeňte si na fenomén, vyskytující se u vln každého typu. Potom pochopíte, že mé vysvětlení je správné. Z tohoto místa se impulsy šíří ve tvaru úzkého kužele. Lodi zde jsou mimo tento kužel, protože jeho průměr je malý. Střelu z bezhlučné zbraně zpozorujete také až tam, kde zasáhne cíl.“

Tifflor se na Bontainera nepodíval, jen zavrčel:

„Akceptováno! Pokračujte, prosím.“

„Bestie nejspíše posílají nějaké přídavné zařízení,“ vysvětlil Bontainer klidně.

„Kam?“ zeptal se Atlan.

„Do hyperprostoru.“

V očích přítomných se objevilo děsivé podezření.

„Hyperprostor... Co v něm číhá? Pro nás je tam jedno jasné nebezpečí,“ šeptal Velký administrátor.

„Myslím, že oba mluvíme o tom stejném,“ prohlásil velitel EX-8703. Pak chladně, i když i on byl tou myšlenkou vyděšen, dodal:

„Jsou tam paraarzenály Dvojkondičních.“

Rhodan zbledl a opakoval:

„Paraarzenály Dvojkondičních.“

4.

V obrovském silovém poli v hyperprostoru ležela v hibernaci Časová policie, jak se Dvojkondičním říkalo. Tito potomci Bestií znamenali pro Galaxii – a zejména pro lidstvo – strašlivou hrozbu.

V hyperprostorovém úkrytu spalo na deset tisíc Dvojkondiční. Na jejich rozkazy čekalo stejné množství Dolanů. Deset tisíc těchto napůl organických, snadno ovladatelných strojů, mohlo snadno zpusťřit Sluneční soustavu i všechny její kolonie.

Ale člověk se proti nic až dosud dokázal ubránit.

Při minulých útocích zaplatilo tisíc Dvojkondičních životem, zničeny byli i Dolanové.

„Mám otázku: Znáte alespoň přibližný počet transportů, Viviere?“ zeptal se Rhodan chraptivě.

Bontainer vytáhnul z kapsy list a přečetl zapsané údaje.

„Osádka zaměřovací centrály je s pomocí automatických záznamových přístrojů odhadla na... na osm a půl tisíce.“

Rhodan jako by se ve svém křesle zhroutil.

„Osm tisíc pět set,“ supěl.

„Správně. Nejméně,“ potvrdil pevným hlasem Bontainer.

„Udělal jsem si vlastní názor, veliteli,“ prohodil Arkonidan. „Zajímalo by mě, jestli se shoduje s vaším. Nejprve mi řekněte, co si myslíte vy.“

Bontainer vrátil údaje zpět do mapy.

„Věřím,“ řekl polohlasně, „že jsou odesílány nové přístroje. Ne, musím se opravit: jsou to pomocná zařízení, určená k montáži na paratronové konvertory Dolanů. K čemu jsou určeny, zde snad ani nemusím vysvětlovat.“

Atlan potřásl hlavou.

„Ne, nemusíte, Bontainere, víme to – bohužel! Ochrané štíty Dolanů nepůjde prolomit protipólovými děli.“

Bontainer si se zřejmou nervozitou zapálil cigaretu.

„I tohle jsme si domyslel,“ přiznal. „A tvrdím, že je to naprosto jisté. Dolanové Dvojkondičních mají přídavné zařízení. A půjdu ještě dál. Tvrdím, že za současných...“

Bully přidal:

„... pro nás bohužel extrémně nepříznivých...“

„...okolností už osm nebo devět tisíc Dolanů právě startuje. A mají jeden jediný rozkaz. Zcela jasný rozkaz!“

Atlan bezvýrazně doplnil:

„Zničit Solární systém.“

„Máte nejspíš pravdu, Viviere,“ řekl Velký administrátor. Vypadal, jako by právě zestárl o celé roky. „Je to víc tušení než jistota, ale je to tak – nemýlíte se. Dolanové mohou být na cestě, aby zničili Mars, Zemi, Venuši a měsíce Jupiteru.“

„Je to jediné vysvětlení, alespoň pro tuto chvíli.“

Perry Rhodan vstal a postavil se za své křeslo.

„Pánové,“ pronesl Rhodan. „Všechny lodě – až na padesátičlennou hlídku, která se bude držet v uctivé vzdálenosti od paratronové bubliny – se okamžitě vydají na cestu do naší domovské soustavy. Budou tam zapotřebí – budou nezbytné, chceme-li ještě něco zachránit. Domyslete si, co se tam bude brzy odehrávat. Alternativou je zničení Sluneční soustavy.“

„To víme, Perry,“ kývl Atlan. „Musíme letět. A to maximální rychlostí.“

„Povedu svou flotilu,“ řekl Tifflor.

„Dobrá, nemám námitek.“

Vstal i Reginald Bull.

Atlan obešel stůl a zůstal stát před Bontainerem. Oba muži byli stejně vysocí, viděli si tedy do očí.

„Co uděláte, Bontainere?“

Vivier tázavě pohlédl na Rhodana.

„Poletí s námi k Zemi,“ oznámil stručně Velký administrátor.

Vivier beze slova přikývl.

„Jak to bude s udržováním spojení mezi námi a hlídkou u paratronu, Perry?“ ptal se mezitím Bully.

„Bezpodmínečně musí zůstat zachováno,“ odvětil Rhodan. „Mám strach, že bude třeba i těch padesát lodí. Ale teď prosím pojďte do velitelské centrály. Vypravíme loďstvo na cestu. Bontainere?“

„Pane?“ Bontainer sebral své podklady a tázavě zvedl obočí.

„Vraťte se transmitterem na EX-8703. Následujte CREST. Setkáme se u Terry.“

„Rozkaz,“ potvrdil Bontainer a pohlédl na hodinky. Porada trvala sotva jednu hodinu.

Rozloučil se s Atlanem, Bullym, Rhodanem a Tifflorem a vyhledal cestu do transmitterové haly. Za minutu se již zhmotnil v EX-8703.

Očekával ho tam John Sanda.

„Co teď, Viviere? Luskurní cesta na další průzkum?“

Vivier vztekle odsekl:

„Ústup. Směr Země!“

Sanda zazářil a vřeštěl:

„Terra! Terrania City! Atlan Village! Můj epos!“

Vivier polkl a pronesl:

„Budeš muset psát s asistencí Dvojkondičních.“

John Sanda se chabě usmál.

„Anjushca mi s tím pomůže.“

Oba muži odešli do velitelské centrály, kde se dali do příprav k odletu a Bontainer měl krátký proslov k posádce. Na obrazovkách už byly vidět následky Rhodanova rozhodnutí. Neustále, s odstupem sotva několika vteřin, mizely v lineárním prostoru bojové lodi Pozemšťanů. Solární flotila ve spěchu opouštěla kruhové dráhy okolo paratronového štítu soustavy Enemy a s maximálním zrychlením spěchala do Sluneční soustavy.

Na EX-8703 zazněly poplašné sirény. Jejich řev hnal posádku na bojová stanoviště. Z reproduktorů proudil rozkaz za rozkazem.

Důstojníci v centrále pracovali jako divý; a EXPLORER po křivce zrychlil směrem k bodu přechodu do lineárního prostoru.

„Jak řekl Rhodan, zůstává tu jen padesát křižníků,“ konstatoval Bontainer. „A také řetěz lodí, udržující spojení s domovskou Galaxií.“

Sanda přikývl a věnoval se nastavení Kalupova konvertoru.

Prostor okolo tajemné soustavy Enemy se pomalu vyprazdňoval. Zbýval jen slabě zářící paratronový štít.

* * *

Zvuky, s nimiž v kosmickém přístavu Atlan Village přistávala loď za lodí, aby převzala důležité zásoby a výstroj, mezi bílými stěnami luxusní čtvrti téměř neutichaly. Sotva dozněl hřmot motorů jednoho plavidla, už startovalo či přistávalo další.

Oba velké kosmodromy a několik menších – a stovky podobných po celé Zemi – byly neustále přeplněné loděmi flotily.

Bontainer pozoroval dívku, odcházející od okna. Bylo horko, proto se oblékl pouze do kalhot a bílé košile, kterou měl rozepnutou až k pasu. Na stolku stála láhev s vychlazeným nápojem, a před vizifonem dřepěl John Sanda.

Neustále sledoval informační kanály flotily. Krátké zprávy, rozkazy, varování. V důležitých přístavech Země vládl čilý ruch, jak se vracějící loďstvo formovalo ve Sluneční soustavě.

Sanda se obrátil a křikl:

„Zavři konečně to zatracené okno, Bonnie!“

Bontainer položil ruku na tlačítko a zamyšleně sledoval, jak startuje jeden z osmisetmetrových křižníků. Potom zapojil uzavírací mechanismus a ječivý hluk motorů byl náhle skoro neslyšitelný. Namísto toho řval hlasatel z vizifonu.

Sanda přístroj zeslabil.

Bontainer se mračil, měl totiž starosti. EX-8703 byla již sice připravena a stála v přístavu na západě města, plukovník však nemohl hovořit s Arsali Hingurtovou, svou ženou. Kabel k podmořskému úkrytu se zdál poškozený, v každém případě nebylo možné navázat spojení, byť se o to neustále pokoušel. Věděl, že není třeba se obávat, přesto se mu to nelíbilo.

„Zatím jsou přístaviště plná,“ vysvětloval Sanda a usmíval se na Anjushcu, „ale za pár hodin budou všechny plavidla ve vesmíru. Déle to trvat nebude.“

Náhle strnul.

„Bonnie... Poslouchej!“

Otočil regulátor hlasitosti až ke krajní zarážce.

„Co je to za stanici?“ zeptal se Bontainer.

Sanda zavrtěl hlavou:

„To není žádná z našich stanic. Je to zoufalé volání velitele jedné z lodí, předané komunikačním mostem.“

„Klid!“ řekla energicky Anjushca.

Zpráva byla následující:

„V soustavě Vega, jen dvacet sedm světelných let od Slunce, se z hyperprostoru vynořili první Dolanové. Tamější tisíciletá flotila se jim postavila na zoufalý odpor a prvních dvacet černých kosmických démonů bylo sestřeleno. Ale...“

Hlášení přerušila dlouhá porucha vysílání. Potom pokračovalo.

Lodě u Vegy zničily dvacet dva Dolanů, aniž by utrpěly jakékoli ztráty. Jenže každý sestřel byl proveden soustředěnou bodovou palbou mnoha lodí. Protipólová děla selhala. Kapitáni pozemských křižníků si to uvědomila a ustoupili. Drželi se stranou a útočili jen tehdy, když se některý z Dolanů oddělil od svých soukmenovců.

Vysílání opět překrylo rušivé praskání a šum.

Paratrony Dolanů byly skutečně jistě antistrukturálním pólováním. Ale černý ďábel z hyperprostoru postupoval jen pomalu. Díky urputnosti Terranců se Dolanové doslova plazili, avšak plazili se ve směru, který Pozemšťany děsil: ke Sluneční soustavě.

„Kolik je tam Dolanů? Říkali to?“ ptal se Bontainer.

„Ne. Ale zjevně ne všech devět tisíc,“ odvětil Sanda. Přenos vysílání byl přerušen a Bontainer rozhodným pohybem vypnul vizifon.

Anjushca se zeptala:

„Co budeme dělat my tři, veliteli?“

Bontainer krátce přemýšlel, potom odpověděl:

„Pokusím se zkontaktovat Rhodana, nebo někoho jiného z velení. Musím se ujistit, že slyšel to hlášení a správně si ho vyložil.“

Další čtvrt hodinu se Bontainer snažil hovořit s Velkým administrátorem pomocí vysílačky.

Konečně se dovolal alespoň na sekretariát.

Tam ho ubezpečili, že Rhodan o objevení Dolanů ví a právě koordinuje obranná opatření. Bontainer se uklidnil a pokusil se zavolat ženě. Brzy to vzdal – bylo to nesmyslné.

„Bez obav,“ řekl Sanda s neobvyklou vážností. „Arsali ví, co má dělat. Je koneckonců dospělá.“

Bontainer jen přikývl a zapálil si další cigaretu.

Napřímil se a rozhodl:

„Začneme! Musíme si oblét něco rozumnějšího. A vrátíme se do naší lodí. Cítím se tady divně. Ostatně, mám jeden nápad, o němž nevím, jestli vyjde. V tomhle hluku nemůžu přemýšlet.“

„Za pět minut,“ řekl Sanda, „můžeme použít podzemní vlak pod Thora Road.“

„Přesto to jsme zamýšlel.“

O deset minut později byl dům prázdný a zamčený. Členové posádky EX-8703 v tu dobu seděli ve velkém kupé vozu podzemní dráhy. Vlak se hnál na západ s vytím, připomínajícím start starodávné vesmírné rakety.

5.

Velký administrátor byl o přiletu Dolanů velice rychle informován. Rhodan mluvil s veliteli plavidel, tvořících ochranný kruh okolo soustavy. Dal jim jasné rozkazy. Měli riskovat a útočit jen tehdy, když byla reálná šance na úspěch.

Ale Administrátor obdržel i další zprávy a ty nebyly tak špatné. Trochu překvapeně nad nimi kroutil hlavou.

„Posbíové,“ mumlal s úlevou.

Třicet tisíc kosmických lodí přišlo neočekávaně, přihnaly se ze vzdáleného Světa sta sluncí. Staří přátelé lidstva poslali velkou flotilu – bylo to hezké gesto. Ale sotva víc ne to, protože i velká skupina Posbíů mohla pouze odložit dobu zkázy.

„Konec,“ vydechl Rhodan.

Osamělý muž za obrovský psací stůl, před trojrozměrným modelem galaxie, hluboce zasténal. Rhodan věděl, že jeho lidstvo je zatraceno.

Byla už jen jediná možnost, jak hromadnému útoku Dolanů vzdorovat: stará osvědčená metoda, jen zřídka kdy překonaná. Šest až sedm velkých bitevních lodí muselo zahájit bodovou palbu na paratronový štít. Ale soustředit palbu proti jedné nepřátelské lodi, když okolo kroužilo deset dalších, bylo problémem i pro pozitroniky a navigátory pozemské flotily. A zničit pár Dolanů nestačilo. Bylo jich osm či devět tisíc.

Další došlá depeše odstranila poslední pochybnosti, alespoň v jednom bodě. U Vegy se materializovalo celkem devět tisíc poloorganických plavidel.

Dvojkondiční ignorovali obydlené planety soustavy, zformovali se do pověstného úderného klínu. Jak se čekalo, jejich jediným cílem byl Solární systém.

„Ano,“ pronesl Rhodan a vstal. „To je konec.“

Zastavil před plastickým modelem Mléčné dráhy a sledovala maličké body, představujícím hvězdy – bylo to, jako by se loučil s celoživotním dílem.

Pak se za ním ozval bzučák. Rhodan pokrčil rameny a pomalu se vrátil za pracovní stůl. Další signál!

Stlačil příslušnou klávesu.

Ženský hlas řekl:

„Administrátore – plukovník Vivier Bontainer v doprovodu přítele prosí o povolení vstoupit.

„Ano,“ odvětil Perry Rhodan. „Vpusťte ho dovnitř. Ale pomoci asi nedokáže, ani ten jeho přítel...“

Dveře se otevřely a Bontainerův přítel se musel sehnout, aby se dostal do pracovny. Byl to Haluťan.

„Icho Tolot!“ zvolal Rhodan a šel oběma hostům naproti. Za obrovitým Haluťanem se vchod nehlučně uzavřel.

* * *

Rhodanova radost byla nefalšovaná, poprvé se v něm objevila jiskra naděje. Třeba přivázel Tolot zprávy, jež by mohli spasit ohrožený Solární systém. V tuto chvíli byla vítaná každá pomoc.

„Proč jste přiletěl, Tolotosi?“ ptal se Velký administrátor přítele.

„Přiletěl jsme s materiály od dr. Tomcha Spectorského, určených pro NATHANA. Před pár hodinami jsme zjistil, jak se situace na Zemi vyhrótla, proto jsme přistál na kosmodromu a narazil tam na tohoto Pozemšťana.“

Icho Tolot se dunivě zasmál a oběma činivkami ukázal na postávajícího Bontainera. Vivier udělal několik kroků a přiblížil se k Rhodanovi. Jeho pohled přeskočil psací stůl z Velkého administrátora na obřího Haluťana.

„Když jsem spatřil černou loď Icho Tolota, vzali jsme si s Johnem Sandou a jeho novou přítelkyní robotický vůz a jeli jsme za ním. Cosi mě totiž napadlo.“

Rhodan se zdvořile zeptal:

„Jaký, plukovníku?“

„Jde o Haluťany. Jsou to přece naši přátelé. Pomohou nám. Budou-li váhat, jemně jim připomenu minulost, ale věřím, že to nebude potřeba.“

„Myslíte, že nám rychlé lodě Halutu přijdou na pomoc?“

„Přesně to se domnívám. Tolot si to myslí také.“

„Pomoc z Halutu... To je poslední možnost. Ale stále váhám,“ řekl Rhodan. „Proč by mělo velké množství Haluťanů zasáhnout proti Dvojkondičním, bez ohledu na vlastní možné ztráty?“

„Pane! Na Halutu je sto tisíc obyvatel! Jsme schopni je přivést na pomoc, i kdyby to mělo být s použitím psychologického nátlaku. Tolot mě ujistil, že na Halutu kotví na patnáct tisíc lodí. Pokud bude každé obsazeno třemi Haluťany, Dolanové pro ně nebudou představovat hrozbu.“

Rhodan ukázal na hodiny, jejichž sekundová ručka nemilosrdně postupovala.

„Cesta na Halut, vyjednávání, cesta zpět, to vše bude stát spoustu času.“

Bontainer pokrčil rameny.

„Malá naděje na úspěch je lepší, než žádná. Nechte mě letět na Halut žádat o pomoc, prosím! Náš přítel Tolot nám pomůže.“

Rhodan zvedl pohled nahoru k polokulovité hlavě obrovské bytosti a upřeně hleděl do třech planoucích očí.

„Je to tak, Icho Tolote?“

Tolot se krátce zasmál a hlasitě zavrčel:

„Ovšem. Bontainer má pravdu. Nechám svou loď zde a poletím s plukovníkem na Halut na jeho EXPLORE-RU.“

Rhodan se rozhodl. Věděl, že Dolanové postupují jen pomalu. Nebezpečí pro Solární systém se stane akutním až za několik dnů. V té době by již mohlo být loďstvo Haluťanů u Země.

Tiše řekl:

„Plukovníku Bontainere! Tímto vám dávám plnou moc, abyste na Halutu jednal mým jménem. Uprostě, nebo přesvědčte Haluťany, aby nám pomohli. Kromě toho, je tam doktor Spector, který vás může podporovat; bádá tam již několik týdnů.“

Icho Tolot si odkašlal, až se skleněné okno v kanceláři divoce otřásl.

„Naše vesmírná loď – má průměr sto třicet metrů – je schopna porazit kteréhokoli Dolana, byť by byl jeho paratronový štít polarizován. A po odstranění paratronu použijeme naše intervalová děla. Tento plán mě naplňuje optimismem.“

Rhodan přikývl a ukázal ve směru vesmírného přístavu.

„Okamžitě odstartujte, Bontainere. Letěte co nejrychleji. A vraťte se s pomocí... brzy!“

Bontainer zdvihl ruce a rychle vysvětlil:
 „Poletím, jak budu moci. Řekněte prosím sekretářce, aby zavolala do přístavu a zkontaktovala Johna Sandu. Ať se připraví ke startu. Měl bych být na cestě do jedné hodiny. Není náhodou někde v okolí Harl Defin a jeho robot?“
 Rhodan poněkud podrážděně odpověděl:
 „Ne, to ne. Potřebujete ho?“
 Vivier Bontainer řekl:
 „Vypadá jako Haluťan, hodil by se mi do mého plánu, jehož podrobnosti musím ještě promyslet. Mohu ho s sebou odvést, Velký administrátore?“
 „Požadujete mnoho,“ odušil Rhodan.
 „Ne tak moc, jde přece o záchranu Impéria. Postarejte se prosím o to, aby dorazil k EX-8703 současně se mnou.“
 Rhodan znovu pohlédl na hodiny.
 „Tak dobrá. Naši Siganci poletí s vámi.“
 Oba muži si vyměnili krátký stisk ruky, potom se Rhodan rozloučil s nejlepším přítelem, jakého kdy Pozemšťané měli. Icho Tolot vyběhl z místnosti na sloupových nohách, oblečený ve svém těžkém bitevním obleku. Obě tak odlišné bytosti, které měly společný cíl, opustily vládní budovu a nasedly do speciálního vozidla Impéria. Vůz se pod Tolotovou vahou málem rozsypal.
 Jeli na jihozápad, podél široké ulice.
 „Stihneme ho?“ ptal se Bontainer.
 „Možná, ale bude to tak tak,“ řekl Haluťan tiše, jelikož obvykle řval jako impulsní motor. „Ale vy Pozemšťané to často stiháte v poslední vteřině.“
 Vivier opatrně poznamenal:
 „Jen doufám, Tolotosi, že se nemýlíte.“
 Vůz se hnál nocí, visící nad Terranií. Mezi obřímí stromy, tvořícími dlouhou alej, se ještě drželo teplo, přesto se do bílého města vkrádal noční chlad. Hvězdy zářily a mezi nimi se vysoko nad atmosférou pohybovaly maličké body, osvětlené slunečním světlem.
 Bontainer seděl ve svém sedadle a přemýšlel o následujících hodinách a dnech. Během rozhovoru se Sandou měl pravdu – hodně se toho změní. Úder Dolanů bude mít závažné důsledky, ať dopadne jakkoli.
 Lidé v porovnání se stálostí vesmíru nic neznamenal. Byli jako jediná vteřina v nekonečné věčnosti. Hvězdy zůstaly na obloze, planety se dále otáčely. I bez Bontainera nebo Rhodana.
 Plukovník se násilně vytrhl ze svých filozofických úvah, když se auto prohnalo bezpečnostním koridorem vstupu přístavu a překonalo několik ochranných polí.
 Konečně vyjeli na plochu kosmodromu. Kluzák snížil rychlost a s ječící varovnou sirénou kličkoval mezi plavidly, aby zastavil u EX-8703. V horní části rampy hlavního lodního výstupu stáli John Sanda a obrovský Paladin. Plukovník s Tolotem vyskočili z vozu a hnali se po rampě.
 „Johne! Ihned startujeme!“
 Sanda si uvědomil, o co jde, krátce se pozdravil s Haluťanem.
 „Za deset minut se můžeme odlepit od země,“ oznamoval. „Informoval jsme věž a máme povolení pro přednostní odlet. Pojdme!“
 Oba Pozemšťané s dvojicí obrů nastoupili do lodi a antigravem stoupali do centrály. Bontainer, Tolot a Sanda vešli do centrály, Paladin se odebral jinam.
 Bontainer těžce usedl do svého konturového křesla a nařídil:
 „Start!“
 „Máte souřadnice?“ zajímal se Icho Tolot.
 „Od doby první akce na vaší planetě je mám pevně v paměti.“
 Ozval se poplach a loď začala stoupat.
 Mezi EXPLOREREM a Halutem leželo 51231 světelných let. Plavidlo proniklo atmosférou a neustále zrychlovalo. Současně sílil temný řev impulsního pohonu.
 „Když si pomyslím, co všechno nás čeká, je mi špatně,“ bručel Sanda. „A to kvůli Rhodanovi.“
 Jak kontroloval ovládací panel lodi, všiml si Bontainer, že Sanda pevně sevřel rty. Myšlenky obou vesmírných dvojčat byly plné úzkosti. Několikrát viděli, jak ničivou práci odvádějí zbraně Dolanů. Nyní šlo ne o každý den, ale o každou hodinu.
 Možná o každou minutu...

* * *

V zaoblené, válcovité místnosti se zvukotěsnými stěnami a více než dvaceti křesli, svítili jen malé bodové lampy nad ovládacími panely a stoly, nad nimiž posádka prováděla výpočty, a kontrolky na přístrojových panelech. Panoramatická galerie zobrazovala jen černý lineární prostor. Obrazovky některých viziofonů slabě poblikávaly, to prozrazovalo, že jsou zapojeny.

Vešel muž ze spojové centrály a na panel před Bontainera položil plastický, hustě popsaný list.

„Toto jsme před chvílí zachytili. Raději jsem to přinesl, nechci znepokojovat celou loď.“

Bontainer vzhledl a poděkoval. Potom zdvihl list a četl.

Byl tam datum, čas a jméno jednoho ze strážných plavidel.

„...devět tisíc Dolanů opustilo soustavu Vega a přešlo k nadsvětelnému letu do Solárního systému.“

Následoval druhý časový údaj, zprávu vysílal jeden z velitelských křižníků u Neptunu:

„Devět tisíc Dolanů se v tuto chvíli vynořilo za drahou deváté planety. Naše flotila s padesáti tisíci plavidly, posílená třicetitisícovou armádou Posbiů, se jim vrhla naproti. Postup Dvojkondičních se podařilo brzdit, ale jen za strašlivých ztrát. Všichni dodržujte postupy: Oblečte si bojové obleky, tím se sníží ztráty na životech. Paratronové štíty Dolanů nelze ničit protipólovými děly. Konec.“

Třetí zachycený radiogram, kódovaný podle vzoru flotily a dešifrovaný na palubě EX-8703, zněl:

„Paratrony nelze poškodit jinak, než soustředěnou palbou a ani ta nefunguje moc často. Bylo vydáno varování, že flotily u Pluta utrpěly těžké ztráty a Dolanové pronikli hloub do soustavy. Naše základny na Plutu a Neptunu jsou pod těžkou palbou. Vnější planety byly zničeny intervalovými děly. Právě jsme obdrželi informace o útocích proti Uranu a Saturnu. Ztráty ve Sluneční soustavě začínají dosahovat katastrofálních rozměrů...“

Bontainer zbledl a myslel na svou ženu: Byla ukryta v podzemních tunelech, nebo se přestěhovala na některou z vnějších planet. Plukovník se s námahou ovládl a předal depeši prvnímu důstojníkovi.

Sanda četl mlčky a s bezvýraznou tváří. Otočil hlavu k veliteli a řekl jediné slovo:

„Špatné!“

Zachycení dalších zpráv znemožnila značná vzdálenost od Země. Posádka EXu byla zamlklá; každý věděl, co se ve Sluneční soustavě odehrává.

* * *

Dolanové procházeli soustavou, ničili loď za lodí. Základny na čtyřech vnějších planetách Solárního systému se rozpadly v palbě intervalových děl černých kosmických lodí.

Zatím nebyl zničen žádný měsíc, ani jedna planeta, ale po staletí budované stavby na jejich povrchu se změnily v hromady sutin a vyžíhaných kovových zbytků. Ještě nikdy předtím nečelilo lidstvo takové zkáze.

Na Rhodanův rozkaz začalo pálit šedesát tisíc transformačních stanic uvnitř Sluneční soustavy. Stanice, rozmístěné na okraji systému, mohly zadržet hlavní vojsko Dolanů. Byla naděje, že jejich modifikované zbraně zlikviduje paratrony Dvojkondičních.

Nejprve měli určité úspěchy. Střelbou na velkou vzdálenost ničili jednotlivé Dolany. Ztráty černých plavidel rostly. Z devíti tisíc Časových policistů jich už žilo jen sedm tisíc – každém kilometru cesty ze soustavy Vega naráželi na tuhý odpor.

Ale koncentrované palbě Pozemšťanů padli za obětí jen jednotlivci.

Transformační stanice pomáhaly v prvních hodinách bitvy. Tyto platformy disponovaly těžkými transformačními děly, šlo je ovládat z planet soustavy, fungovaly však i samostatně. V jejich programu byly obsaženy rozkazy střílet na každou nepovolenou loď. A Dolanové rozhodně k takovým plavidlům patřili.

Potom změnili Dvojkondiční taktiku. Viděli až příliš vlastních soukmenovců mizet v ohnivě smršti, proto se spojili do skupin a vrhli se na platformy. Dolanové ničili stanice za stanici, ačkoli i oni utrpěli ztráty.

Mezi planetami zuřil nemilosrdný boj.

Terranci, Posbiové a stanice spolupracovali, oddělovali jednotlivé Dolany od flotily a ničili je.

Občas vybuchla pozemská loď, posléze fragmentární plavidlo Posbiů. Jen ochranné obleky a aktivované osobní štíty zabránily většímu krveprolití a milionovým ztrátám.

Navzdory všemu bylo obětí víc a víc. Ztráty stoupaly každou hodinu. Na nočních stranách planet byly vidět záblesky a energetické paprsky, oblohy plnily rozžávené a hroučící se HD-štíty, vybuchující plavidla obou stran.

Zdálo se, že neodvratitelně začíná poslední hodina lidstva.

6.

EXPLORER se hnál dál, jeho motory byly nemilosrdně hnány k maximálním výkonům. Občas se vrátil do Einsteinaova prostoru, většinu času však trávil v poloprostorové zóně. A k červeně planoucímu slunci Haluta zbýval poslední světelný rok.

„Jsme skoro u cíle!“ hučel Halut'an.

„Ano, jsme u cíle. A jakmile zpomalíme, můžeme tuhle loď sešrotovat. Motory jsou úplně zničené,“ konstatoval Sanda, který byl už dvě hodiny ve službě na můstku.

Bontainer si pomyslel:

„A co najdeme, až se vrátíme k Teře? Pustinu se zbytkem dřívějšího života?“

„Lokalizovali jste planetu?“ ptal se znovu Tolot.

„Ano,“ odpověděl Sanda. „Míříme rovnou tam.“

Loď provedla krátkou, přesně spočítanou lineární etapu. Z poloprostoru se vynořila půl astronomické jednotky od planety.

„Co vlastně dělá Tomcho Spectorický na vaší planetě, Tolote?“ ptal se zvědavě první důstojník.

„On a dalších osm vědců zkoumá na Rhodanův rozkaz záznamy našeho lidu.“

Bontainer si vzpomněl na podzemní haly; jejich průzkumu se osobně účastnil.

„A co se snaží najít?“

„Poznání,“ odpověděl Halut'an. „Informace o Lemurech, válce s mými předky. Na Zemi – přesněji na Měsíc k NATHANOVÍ – jsem vezl diagramy, dokumenty, jakožto i podrobnou časovou osu dob před padesáti milénii.“

„NATHAN!“ sténal Bontainer.

„Co je ti?“ ptal se Sanda a čekal, až mu přinesou hrnek kávy – od Anjushci.

„Napadnou-li Dolanové Lunu, zničí nenahraditelné hodnoty. I NATHANA, vybudovaného v měsíční skále.“

„Možná,“ pokrčil John Sanda rameny. „Ale lepší počítač, než Pozemšťany.“

mlčeli a planeta se blížila. Osvětlená polokoule prastarého světa se vznášela uprostřed záplavy hvězd galaktického centra.

Bontainer stiskl tlačítko a řekl:

„Komunikace?“

„Zde, pane. Co si přejete?“

„Ještě nás nekontaktovali? Dosah lokalizačních systémů Halutu dobře známe. Nerad bych vletěl do automatické obranné palby.“

„Žádný rádiový kontakt, pane.“

Bontainer a Sanda si vyměnili rychlý pohled, potom se současně podívali na Halut'ana, který se za nimi tyčil jako tmavý skalní blok a mlčky sledoval činnost v centrále. Jeho tři oči připomínali žhnoucí varovné kontrolky.

„Co to má znamenat, Tolote?“ ptal se plukovník.

„To sám nevím, plukovníku,“ odpověděl kolos.

Loď zpomalila a pod malým úhlem vklouzla do atmosféry planety. Řev impulsních motorů byl trochu slabší. Bontainer pozoroval panoramatickou obrazovku, na níž se vynořila krajina halutské domoviny.

„Tady se něco stalo!“ prorokoval Bontainer. „Komunikace!“

„Tady, pane,“ ozval se z reproduktoru hlas spojaře.

„Zkuste se dovolat k mému starému příteli doktoru Tomcho Spectorickému. Sdělte mu, že přilétáme s důležitým posláním. Loď zůstane v léto výšce. Pokud se vám s doktorem podaří spojit, přepojte hovor na můj panel. Konec.“

„Ano, veliteli.“ Reprodukter zapraskal a oněměl.

Sanda vedl loď atmosférou. Dlouhým pohledem se ujistil, že HD-štít pracuje na plný výkon. Celá posádka napjatě čekala, co se bude dít.

Plavidlo přešlo na kruhovou dráhu, letělo rychlostí dvou set kilometrů za hodinu. Oblast Halutu, nad níž EX-8703 kroužil, měla v průměru přibližně tisíc kilometrů, to umožňovalo bezproblémové manévrování.

Potom se z reproduktoru ozval tenký, kňouravý hlas. Muž u komunikačního panelu bleskově zvýšil hlasitost. Bontainer poznal Tomcho Spectorického, ačkoli byl hovor rušen atmosférickými poruchami.

„To je Bontainer? Vivier Bontainer? Páni, přicházíte v pravý čas!“

Bontainer zařval do mikrofonu:

„Co se tam děje, docu? Můžeme přistát?“

„V žádném případě! Je to tady hotové peklo!“

Bontainer vydal rozkaz a Sanda zareagoval s precizností pozitroniky.

Loďní motory zařvaly, jak se kulovitý křižník hnál atmosférou ve strmé křivce. Vzestup skončil daleko za okrajem plynného obalu Halutu.

„Tak co se děje? Mluvte prosím pomalu a srozumitelně, Spectorický!“ volal Vivier.

„Tak poslouchejte: Náš antropologický tým musel opustit podzemní komplex. Byl to spíš útek. Odehrály se zde nestvůrné věci. Možná na svých monitorech vidíte, že je několik vchodů do podzemí otevřeno...“

EX-8703 se otrásl, jako by ho zasáhl obří kladivo.

„Ostřelování!“ křikl první důstojník.

„To vidím!“ opáčil Bontainer.

Svazek intervalových paprsků zasáhl ochranné pole lodi. HD-štít ho proměnil v barevnou spršku a odrazil energii zbraně do prostoru. Následoval další zásah, pak Sanda strhl EX-8703 do spirály. Jeho ruce se míhaly po řídicím panelu a bleskově přestavovaly ovládací prvky.

„Mluvte dál, doktore!“

„Planeta Halut, kterou jsme považovali za utajenou, nebyla První vibrační moci v žádném případě neznámá. Jak prokázaly mé výzkumy, v časech velké halutské ofenzivy před padesáti tisíci lety převzali tři nebo čtyři vládci Bestií podobu Haluťanů. Asi z nedůvěry ve své poddané.“

Bontainer zavrčel:

„Jak to souvisí s ostřelováním mé lodi?“

Lod' se ve složitém kurzu vzdalovala od planety. Ojediné výstřely, jež ji provázely, byly skvěle mířené, první důstojník se jim však dokázal vyhnout. Za chvíli byl EX-8703 v bezpečí.

„Co na to říkáte, Tolote?“ ptal se Bontainer, zatímco čekal, až se znovu ozve antropolog.

„Zatím nic, uvažuji o důsledcích pro můj lid a pro Halut,“ odpověděl obrovský tvor.

Bontainer zdvihl ruku a obrátil ji dlaní vstříc Icho Tolotovi.

„Ještě počkejte – zaručeně přijdou další informace.“

„Z reproduktorů znovu promluvil Spectorský, jeho hlas byl kupodivu slyšet lépe, než předtím.“

„Na Halut přišli zástupci První vibrační moci. Měli zde tajnou kontrolní stanici a to velice dobře zamaskovanou.“

Bontainer byl naprosto ohromený. Rychle strávil nové informace a zeptal se:

„Jak se to mohlo stát, doktore? A co je důležitější, co se teď děje dole na planetě? Očekávali jsme vlídné přijetí, namísto toho nás vítá intervalová střelba. To je ukázka nové povahy Halutu?“

Zašklebil se, ačkoli jím situace na planetě otrásla.

„Tuhle hádanku jsem ještě tak docela nevyřešil,“ prohlásil Spectorský po chvíli. Zdálo se, že osm mužů je na útěku; mezi každým kontaktem se Spectorský musel bránit útoku či se přesunout na jiné místo. „Pravděpodobně jsem tím vinen. Nepřímo.“

Bontainer potřásl hlavou:

„Proč?“

„V poslední době jsme tu prováděli velké množství experimentů. Snažíme se zapojovat stroje z halutské pozůstalosti, abychom pochopili jejich smysl. Při jedné takové aktivaci došlo k vygenerování hyperprostorové energetické fronty.“

Sanda prohodil:

„Tyto fronty byly pravděpodobně zachyceny v arzenálech Dvojkondičních.“

„Pravděpodobně,“ potvrdil Bontainer. „K tomu však muselo dojít dříve, než se Rhodan setkal s hmyzím lidem, Baramy.“

Spectorský vysvětloval dál:

„Před čtyřmi dny byl díky šokovým vlnám Halut lokalizován První vibrační mocí. Ta lokalizace musela být nesmírně přesná, uvážíme-li, že se planeta nachází v blízkosti galaktického centra. Ulebové po padesáti tisíci letech objevili potomky Bestií, které vyslali ztrestat staré Lemury.“

„Člověk to musí slyšet pětkrát, aby to vůbec pochopil. A desetkrát, aby si uvědomil všechny následky,“ podotkl John Sanda, opřel se o pult a dál poslouchal, co jim antropolog sděluje.

Rádiové spojení s planetou bylo čím dál lepší, zatímco se EX-8703 vzdálil na polovinu astronomické jednotky ke slunci Halutě.

„Dnešní Haluťané, naši přátelé, se zde do dneška mohli skrývat. A to je teď pryč!“ říkal vědec.

„My tady na lodi máme stejný dojem!“ vrčel Bontainer. „Takže jsme zase uprostřed problémů!“

„A stále tady není Anjushca s kávou,“ pomyslel si John Sanda.

„Haló... Slyšíte mě ještě, Viviere?“

„Ano!“ křikl velitel do mikrofónu.

„Ulebové znovuobjevili potomky ničitelů Lemurů a stalo se tak mou vinou. Přesně se událo asi toho: Tři živé bytosti, podobající se Haluťanům, avšak trochu větší, silnější jinak vybavené a pokryté kůží ze zelených šupin, vyšly z ukrytého transponderu, jenž se neočekávaně sám od sebe aktivoval. Od té chvíle je celý Halut zasažen podivnou hyperfrekvencí. Naše přístroje ji nedovedou dost dobře zachytit. To je všechno, co mohu s jistotou říci. Snažíme se uprchnout, nebo se někde ukrýt. Pokud budete chtít vědět něco dalšího, zavolejte.“

„Chceme vědět něco hned!“ zvolal velitel. „Jste všichni v pořádku?“

„Zatím ano. Nezranění, ale pořádně unavení. Probíjíme se právě podzemním komplexem, který je ostatně opuštěný, protože Humidorové zmizeli. Zatím konec!“

„Děkuji,“ volal Bontainer. „Konec.“

Opřel se, ukazováčkem si ťukal o tvář a konečně zabručel:

„Kde zůstala káva?“

Za ním řekl dívčí hlas:

„Tady. První dávka se rozlila, když nás zasáhla střelba z planety.“

Hrnky s kávou byly rozděleny mezi posádku můstku, pak se k hlavnímu ovládacímu panelu přiblížil obrovitý Haluťan. Z jeho obličeje se nedalo nic vyčíst, jen oči mu plály silněji, než předtím.

„Víme, co se stalo?“

Vivier mlčky sklopil hlavu. Anjushca zůstal stát vedle něho a hleděla na něj. Na okamžik působil její dojem téměř soucítění, potom se opřela o kontrolní pult a tiše poslouchala.

„Můžeme si to domyslet, Tolotosi,“ řekl temně Bontainer. „Díky pokusům doktora Spektorského došlo k vibračnímu poplachu. Před padesáti tisíciletími ho naprogramovali Ulebové. Už tehdy chtěli Haluťany hlídat a kontrolovat, a v případě potřeby i trestat. Jak tento trest vypadá, nyní víme. Z Halutu se stalo jedno velké peklo.“

Icho Tolot burácivým hlasem namítl:

„A zamaskování Ulebové byli mými předky, z nichž se stali mírumilovné bytosti, odhaleni. Došlo k boji, v němž všichni Ulebové zahynuli. Proto byla strážní stanice zapomenuta; nikdo v ní nezůstal. Můj plánovací mozek přisuzuje této hypotéze vysokou pravděpodobnost.“

Na dlouhou dobu zavládlo ve velínu ticho.

V celé lodi vládla stísněná nálada. Lidé znali poslední zprávy z domovské soustavy a o velikosti nebezpečí si nedělali žádné iluze. A na místě, kde bylo možno získat pomoc, se válka s Časovou policií projevila také. Co se však na Halutu odehrávalo?

„Tajná stanice – věřím, že Tolot má naprostou pravdu – byla zapomenuta se smrtí posledního Uleba na planetě. Ale vibrační poplach opět soustředil pozornost Ulebů na tento svět. Chtějí nám tak sebrat poslední šanci a potrestat své bývalé sluhy za jejich zradu.“

Sanda energicky odporoval:

„Nevíme všechno. Musíme se vydat dolů a zjistit podrobnosti. Ještě existuje naděje.“

„Také si to myslím,“ řekl Haluťan. „Nechte mě přemýšlet.“

„Tito Ulebové jsou vysláni,“ prohodil Bontainer, „aby přinutili své dávné poddané k poslušnosti. A nejspíš vědí, jakými prostředky toho dosáhnout. Už se jim to částečně podařilo, to dokládá střelba na naši loď.“

Sanda zvedl hlavu.

„O čem to mluvíš, Viviere?“

„Spectorský hovořil o trojici Ulebů, které viděl vyjít z transmiteru. Víc jich přijít nemuselo, přinášeli s sebou jen jeden přístroj. Kdo na nás asi střelil?“

„Mí bratři!“ zařval Haluťan.

„Je to tak,“ přitakal Bontainer.

„Takže byli nějak ovlivněni.“

John Sanda hledí nejprve zamyšleně pozoroval panoramatickou galerii, potom kontrolky ovládacího pultu, pak několik zapojených obrazovek. Vstal a s hrnkem v ruce obešel konturové křeslo kopilota.

Sledovaly jej Tolotovy a Bontainerovy pohledy. První důstojník se opřel o kontrolní panel vedle děvčete a položil ruku kolem jejích ramena. John řekl:

„Je mi líto, že to stále opakuji, ale znovu: Co budeme dělat?“

„Jsme jediní, kdo může zachránit Zemi,“ pravil Bontainer. „Abychom přivedli loďstvo Haluťanů do Sluneční soustavy, jsem ochoten riskovat naprosto vše. Jen Haluťané mohou porazit Dolany. Takže musíme spěchat.“

„Jistě,“ zabručel tiše Sanda. „Ale to, že spěcháme, ví i Amber, který dole stále leští shifty. Jaký je plán?“

Bontainer přimhouřil oči.

„Okamžik. K základnímu vybavení průzkumných týmů patří i transmitter, s nímž se mohou vědci spojit s jakoukoli pozemskou lodí. Podle směrnice musí být transmitter neustále v pohotovostním režimu. A nastavený na univerzální frekvenci flotily, aby se mohl napojit na kterékoli plavidlo.“

Jeho ruka vystřelila před a stiskla tlačítko, ovládající vysílač.

„Plukovník Bontainer pro doktora Spectorského... prosím, ozvěte se!“

„Ano, tady Spectorský. Co si přejete?“

„Je dole zapojen váš transmitter?“

„No jistě,“ řekl Spectorský, vysoký, hubený muž, který s Bontainerovým týmem procházel staré archivy Haluťanů.

„Děkuji. Kde stojí?“
 „V chrámu Nedotknutelnosti, kapitáne.“
 „Dobře. Konec.“
 Sanda postavil hrnek na pult a vyhrkl:
 „To je bezvadné Bonnie! Jeden těžce ozbrojený, dobře vybavený oddíl projde palubním transmittersem a za chvíli nebudou ti tři Ulebové znamenat nebezpečí!“
 „Myslíš?“ ptal se velitel.
 Sanda rozčileně prohlásil:
 „No to byl řekl. Máme přece Paladina. A stovky mužů s nejtěžšími raketomety. Potrvá jen pár minut a planeta bude jako dřív. Dobrovolně se na provedení toho úkolu hlásím!“
 Halut'an byl s prvním důstojníkem zajedno:
 „To je dobrý nápad, plukovníku!“
 Bontainer vyskočil z křesla a přecházel můstkem sem a tam. Pak řekl:
 „Ne!“
 „Zatraceně!“ supěl Sanda. „Zešilel jsi? Ten transmitter je naše jediná šance! Vždyť se to samo nabízí! Rychle se ozbrojíme, i s Paladinem se vylodíme a jdeme na to! Harl Defin si poradí s celou armádou Ulebů!“
 „Ne, John!“ zopakoval Bontainer.
 „Proč ne?!“ Sanda už doslova řval. Část ostatních důstojníků opustila pulty a přiblížila se k diskutující skupině. I oni soudili, že použití transmitteru skýtá skvělou příležitost.
 Bontainer potřetí pronesl:
 „Ne! Copak to nechápete?“
 Namířil na Sandu prst.
 „Je to jediná možnost. Ale její nevýhoda je tak zřejmá, až to bolí!“
 „Snad pro tebe, Bonnie!“ odporoval Sanda. „Proč ten plán nechceš realizovat?“
 „Napadá mě jedno přirovnání: Ve vysokém horském masivu je jen jeden průsmyk. Je to jediná šance, jak ty hory zdolat. Kde bys asi čekal, kdybys toužil polapit někoho, kdo se chce dostat na druhou stranu?“
 Sanda se odrazil od pultu, zrudl, pak se dal do smíchu a vzdychl:
 „Teď konečně vím, proč budu až do smrti prvním důstojníkem. Jsem hlupák. Amber by řekl, že jsem luskurně zpíto měl. Máte naprostou pravdu, veliteli. Jsem osel!“
 „Milý osel!“ zašeptala Anjushca.
 John Sanda se o to nestaral. Do rozhovoru se vložil Halut'an:
 „Jsem na rozpacích. Dosud jsem věřil, že vás Terrance dobře znám a chápu vás... Ale tento muž je pro mne hádankou. Máte bez výhrad pravdu, kapitáne. Takže musíme udělat něco jiného. Provedeme to jako obvykle – přiblížíme se a přistaneme?“
 „To by podle mě nikdo nečekal,“ usoudil Bontainer.
 „Správně!“ přikyvoval Sanda.
 „Takže to uděláme.“
 Vrhla na Sandu dlouhý pohled.
 „Ano?“
 „Obsadíme osm korvet. Harl Defin a Thunderbolt poletí také. Ty budeš celé akci velet. Ale ještě předtím si promluvíme s antropologem.“
 „Jdu na to!“ řekl Sanda, oběhl postávající členy posádky a vklouzl do svého křesla.
 Za pár sekund už vydával první rozkazy. V různých částech lodi se rozeřvaly sirény, z reproduktorů zněl hlas prvního důstojníka; objasňoval plán akce a rozděloval úkoly. Potom zavolał Harlu Definovi a požádal ho, aby se s Paladinem dostavil na palubu korvety.
 Nakonec vydechl a zvolal:
 „To by bylo!“
 „Vy budete na palubě,“ řekl Bontainer hlasem, který nepřipouštěl diskuzi. „Tam dole by to pro vás bylo nebezpečnější, než pro Pozemšťany. Pomůžete mi u mého panelu.“
 Tolot zavrčel:
 „S radostí.“
 Spojení s planetou bylo obnoveno. Bontainer ještě nestihl říct ani slovo a ozval se rozčilený Spectorský:
 „Poslouchejte, plukovníku! Všechny sto tisíc Halut'anů se... zbláznilo! Útočí na nás, ale zdají se být schizofreničtí. Stačí jakýkoli jiný podnět a zapomenou na nás. Musíme neustále prchat!“
 „Kde jste, Spectorský?“
 „Blízko svatyně Nedotknutelnosti. Jsem blízko výtahu v soše Halut'ana. Pamatujete si na ni? Nebude pro vás těžké mě najít.“

„Dobrá, pokusíme se,“ odpověděl plukovník. „Dávejte pozor: Přistaneme s osmi korvetami a pokusíme zjistit, co přivedlo naše přátele k šílenství.“

„Snad se to podaří – ale spěchejte!“

Znělo to jako nefalšované volání o pomoc.

„Žádný strach, už jdeme. Pokuste se zůstat poblíž křižovatky. Přineseme s sebou Paladina. Kdybyste odhalil, proč se mírumilovní Haluťané změnili v ďábelské Bestie, zavolejte. Já zůstanu v lodi, společně s Icho Tolotem. Akci povede John Sanda.“

„Oukej. Konec!“

„Konec.“

Lod' přešla k plné bojové pohotovosti.

V hangárech čekalo osm korvet, obsazených skvěle seštráhaným komandem a zkušenou posádkou. Všichni bez výjimky nesli těžké bitevní obleky, jež je měly chránit před střelbou a vysokou gravitací planety. Paladin byl na palubě jedné z korvet. Z dálky nebylo obtížné si ho splést s nefalšovaným halutským obrem.

Bontainer se ve svém křesle napřímil a mávl rukou.

„Startujeme! Vypustíme korvety co nejrychleji, protože na nás budou pálit.“

Stroje zavylí a vrhly loď vpřed.

Se zapnutým HD-štítem se křižník řítí k Halutu. Každé z korvet bylo určeno místo k přistání. Od momentu, kdy se vynořili z hyperprostoru poprvé spatřili oraz planety, uplynulo přesně sedmdesát minut.

Nyní, jak si uvědomovali, šlo o každou sekundu.

7.

V posledním možném okamžiku změnil Bontainer názor.

Předal velení druhému důstojníkovi a v několika větách mu vysvětlil, jak má letět. Loď se měla k planetě přiblížit co nejbližší, při prvních známkách útoku budou vypuštěny korvety. Čluny měly letět v různých směrech. Počet cílů tak stoupne na devět, to zmate obránce natolik, aby EX-8703 zmizel do bezpečí a korvety dosedly na povrch.

„A vy, veliteli?“ chtěl vědět druhý důstojník.

„Jdu na korvetu. Na tu, co je v ní Paladin.“

Vyběhl z velitelské centrály, ze skříně vytrhl bojovou kombinézu a po minutě už byl v korvetě.

Potom to začalo: První paprsky intervalových zbraní zasáhly plavidlo a zarazily se o štíty. Druhý důstojník strhl loď stranou, dostal se z dosahu paprsků a otevřel hlavní hangárová vrata. Osm korvet vystřelilo z EX-8703 a v klikatých kurzech zamířilo k planetě.

Palba z povrchu šla do prázdna.

Cíl byl naprosto jasný: Okolí chrámu Nedotknutelnosti, několik tisíc kilometrů daleko. Poslední kilometry letěly korvety těsně nad zemí, způsobovaly obrovské vichřice a přistály do řady vedle sebe; nesetkaly se s žádným ostřelováním, protože se přibližovaly pod výhodným úhlem.

Posádky se vylodily a hnaly se do úkrytů. Potom se pomocné čluny zvedly a s nejvyšším zrychlením zmizely. Podařilo se dosáhnout momentu překvapení.

„Bontainer pro všechny,“ ozvalo se v přilbových reproduktorech. „Budeme pomalu postupovat. Známe terén, proto půjdu v čele.“

Přibližně pět set mužů se ze všech stran blížilo ke vchodu do podzemí. Lidé dobře viděli, že brána, uzavřená po tisíciletí, je dokořán. Jak se zdá, Humidorové přechali ve spěchu... Co o nich říkal Spectorický?

Tiše, rychle a nepozorovaně postupovali Terranci vpřed.

Neutralizátory gravitace umožňovaly relativně pohodlný pochod. Obleky používaly místní atmosféru, byly však připraveny přejít na uzavřený okruh. Lidé se ve svých oblecích cítili v bezpečí.

Plukovník Bontainer přepnul na speciální frekvenci a zavolal:

„Bontainer pro Spectorického... Ohlaste se doktore!“

Slyšel poruchy, šum, pak zazněl antropologův hlas.

„Jsem tady. Ukryli jsme se do chřtánu ocelového Haluťana. Zde jsme snad v bezpečí. Všimli jste si té věci na skále?“

„Ano,“ potvrdil Bontainer. „A co to je? Vypadá to jako nějaká podivná sopka!“

„To jsou Humidorové!“

Jak postupovali ke vstupu do štol pod Halutem, všimli si Pozemšťané jevu, o němž Spectorický hovořil.

Humidorové byli malé bytosti, měli bílou barvu a měkké tělo, korunované zvláštní kulovou hlavou. Tvorové měli dlouhé ruce, krátké nohy a podivně trhavou chůzi. Ale teď vypadali úplně jinak.

„Tam naproti, na skále!“ vykřikl Sanda, který je zpozoroval hned po Bontainerovi.

Dříve bílá těla svítila pronikavě fialovým odstínem. Byla nabobtnalá a deformovaná. Statisíce reagovaly na objevení Ulebů tím, že se rojily ze všech štěrbin a průchodů. Až do dneška vedli pod povrchem klidnými život, daleko od hluku a slunečního světla – teď se z nimi stalo něco divného. Pulsovali, jako gel tekli přes skály a nebezpečně klokotaly.

V Bontainerově přilbě zaznělo:

„Veliteli?“

Bontainer hledal mluvčího, a jeden muž zdvihl ruku. Nesl technickou aparaturu, připomínající jakýsi kufr. Z tohoto ‚kufru‘ vedlo několik antén, zaměřených k blízkému skalnímu útvaru, který byl pokryt fialovou hmotou.

„O co jde?“ ptal se plukovník.

„Z těch pseudomedůz vystupuje tajemná hyperfrekvence, o níž mluvil doktor Spectorský.“

„To pár věcí objasňuje,“ mumlal Bontainer. „Děkuji. Pokuste se zjistit, co je to za záření.“

„Právě se o to snažím.“

Bontainer přikývl a řekl:

„Pro všechny! Jdeme dál!“

Dorazili k sérii plošin, které jako obrovské schody klesaly do hlubin planety. Na většině stupňů podivných schodů ležely amorfni fialové chuchvalce. Terranci velkou rychlostí pronikali hluboko do nitra Halutu. Snažili se vyhýbat dřívějším Humidorům, dole se však dostali ho haly, jejíž podlaha byla pokryta fialovou záplavou.

„Identifikoval jsem záření, pane!“

Bontainer zastavil a sledoval, jak se kolem něj schází hyperfyzikové. Všichni naladili frekvenci, na níž mohli nerušeně hovořit, Sanda se se zbytkem mužů vydal dál. Pět set Pozemšťanů letělo nad sálem pomocí malých antigravů.

„Mluvte,“ vyzval plukovník vědce.

Bontainer přihlížel, jak muži manipulují s testovací aparaturou.

„Víme, že byly Haluťané zkroceni lemurskou zbraní,“ začal hyperfyzik. „To se událo před padesáti tisíci lety.“

„Správně!“ souhlasil Bontainer. „Šlo o druh psychogenní terapie. V konečném důsledku to vedlo k tomu, že se agresivní Bestie proměnily v mírumilovné Haluťany.“

„Naměřené záření je opakem utvářecích paprsků, pane!“

Bontainer si založil ruce v bok a kroutil hlavou.

„Je neuvěřitelné, k jakým prostředkům jsou Ulebové ochotni sáhnout,“ řekl. „To hyperzáření, řekněme reaktivační paprsky, vychází z přeměněných Humidorů. To ukazuje, že údajně neškodná zvířata slouží jako nástroj k potrestání Haluťanů. Stačilo zatáhnout za páku... A transformované bytosti zničí celý jeden svět. Na nás to záření nijak neúčinkuje?“

Oslovený vědec vzhlédl.

„V žádném případě. Náš, tedy pozemský metabolismus, se od haluťanského naprosto zásadně liší. Na nás nebudou mít reaktivační paprsky nejmenší vliv.“

„Alespoň něco,“ zavrčel Bontainer, „co nepracuje proti nám.“

Zapojili své antigravitační motory a spěchali za ostatními členy posádky EXPLORERU.

Tak to tedy bylo!

Reaktivační záření změnilo sto tisíc Haluťanů zpět v divoké Bestie. To obyvatelé Halutu napadli korvetu, ale v té době patrně nebyla přeměna hotová, jinak by Terranci neměli nejmenší šanci na záchranu.

Humidorové byly umělé bytosti, děsivá zbraň, umístěná přímo mezi Haluťany, připravená k tomu, aby je potrestala.

Tři Ulebové zapojili nějaké zařízení, které působilo na Humidory, donutilo je k proměně a vysílání záření. Tak začala proměna přátel Pozemšťanů v jejich protivníky.

„Jinak to nemohlo být,“ bručel si pro sebe Bontainer a hnal se za svým prvním důstojníkem.

Cesta je vedla hloub a hloub pod povrch.

* * *

O čtyřicet minut později se shromáždili v místnosti, kterou Bontainer dobře znal.

Na konci krátké podzemní chodby, ústící na dně schodiště, se rozkládala válcová hala, z jejíhož kruhového stropu přicházelo nazelenalé světlo. Zelená záře dopadala na obrovský útvar uprostřed místnosti.

„Náš starý známý!“ řekl John Sanda a zvýšil výkon zářivé trysky. Stoupal kolmo vzhůru, až se dostal k mocnému chrtánu.

Ve středu haly stál obří kovový Haluťan. Jeho výška byla okolo padesáti metrů. Na černém kovu se zrcadlily zelené odrazy osvětlení a kovové předměty Pozemšťanů, jichž se do haly valilo stále víc. Haluťanova tlama byla dokončená, proto se v ní první důstojník snadno postavil.

Ve vysílačce zaznělo zamručení.

„Tady Sanda. Našel jsem Spectorského a jeho osm pomocníků.“

Bontainer a úderná četa o deseti mužích stoupala se řvoucími agregáty k obrovu hrdlu. Tam, na kruhové plošině výťahu, se Bontainer pozdravil s hubeným mužem v bojovém obleku.

„Těším mě, že jste přišli, kapitáne, ale hrozí vám nebezpečí. Vzadu jsou tři Ulebové a moc přátelsky se netváří.“

Bontainer chladně odvětil:

„No, s námi je jeden Haluťan, který s námi kamarádí. Naprosto speciální Haluťan. Zvláštní vydání pro Uleby.“

„Snad nemyslíte..!“

„Ovšem, Paladina. Je s malým průzkumným oddílem ve svatyni Nedotknutelnosti.“

Náhle začal výťah padat dolů, jak se jeden z mužů dotkl ovládacího tlačítka. Pozemšťané klesli asi o kilometr. Mezitím se Bontainer dozvěděl také to, že Paladin odhalil druhý východ, kterým Humidorové opouštěli podzemní komplex.

Komando postupovalo dál ve stometrových etapách.

Všude tam, kde byli nalezeny odbočky, zůstalo několik mužů a opevnilo se. Podzemní labyrint Halutu byl naplněn Pozemšťany, několika zbylými Humidory a chuchvalci tajemné hmoty, fialově svítící a vysílající množství tvrdého hyperzáření.

Pět set lidí se postupně rozdělilo.

S velitelem se nakonec probíjelo už jen třicet lidí, pomalu postupovali ke svatyni Nedotknutelnosti. Přilbové vysílačky byly zapojeny na nejnižší energetický výkon, naplno běžely jen antigravitační projektory.

„Co je vpředu?“ šeptal Bontainer.

Vedle něho se loudal Spectorský.

„Prostor s několika mrtvými Haluťany, zabitými intervalovou střelbou a aktivovaný transmitter.“

„Dobrá, jdeme dál.“

Pronikli do malé haly, v níž tenkrát trávili strastiplné minuty, než jim vysílání v řeči Lemurů otevřelo únikovou cestu. Teď byly tyto dveře otevřené. Krátký koridor ústil v ohromné hale. Výťahem se zatím přesunovali další členové komanda.

„Pozor!“ zvolal Bontainer. „Zůstaneme tady!“

Dal znamení dozadu.

Z haly se přibližoval Paladin. Vůbec se nepokoušel skrývat. Byl dokonalou kopií Haluťana, ale šlo o robota, jedinečný stroj s posádkou Siganců. Harl Defin, sedící se SERT přilbou na hlavě, věděl, že musí předvést mistrovský kousek.

Litoval, že kdysi odmítl vedlejší roli ve hře siganského národního divadla. Herecké zkušenosti by se mu dnes hodily. Vzpřímený se hnál do středu haly.

Za ním zadrželo dech víc než třicet mužů. Další minuty budou rozhodující.

8.

Hala měla tvar kupole, jak si plukovník jasně vzpomínal. Výška byla oproti průměru poloviční, činila zhruba čtvrt kilometru. Přibližně čtyři metry od podlahy se podél celé stěny táhl zvláštní vzor. Skládal se z množství pravoúhlých ploch. Přesně naproti vstupu, tedy půl kilometru daleko, byla část masivní skalní stěny zhroutená.

Celý sál tonul v rudém, výhružném svitu.

Rudě žhnula i mozaika na černé podlaze haly. Její vzor klamal smysly, zdálo se, jako by se zem pod Pozemšťany vlnila.

Spectorský tiše řekl Bontainerovi:

„Krátkce před naším útekem z haly se probořila skalní stěna. Vznikla trhlina.“

Mávl na vzdálenou stranu místnosti.

V rubínově červeném světle se koupalo na dva tisíce miskovitých nádob, postavených na třímetrových kamenných podstavcích. Všude okolo nich se povalovalo vybavení, kusy vedení, přístroje. Vše naznačovalo, že zde bádali pozemšťáci a haluťští vědci.

Terranci uprchli a vrátili se teprve teď. A Haluťané leželi mrtví – usmrceni intervalovou střelbou.

Paladin se blížil k průlomů ve zdi, ve slabém svitu vypadal jako ďábel z pekel.

„Pane!“

Jeden z mužů, byl to opět fyzik, se vydal k Bontainerovi a ukazoval mu svůj zaměřovací přístroj. Ručka jezdila sem a tam jako šílená.

„Cizí energie?“

„Správně! Přichází odtamtud zepředu.“

Bontainer tam zamyšleně pohlédl. V mezeře plálo bodající a oslňující světlo. Pracovaly tam silné stroje, které nebyly vidět, ale šlo je snadno lokalizovat.

„Naměřil jsme prudký energetický impuls!“

Paladin zmizel v trhlíně. Bontainer zvedl ruku a rozkázal:

„Během Paladinovi akce projdeme halou a pokusíme se nastavit transmitter.“

„Správně!“ souhlasil Sanda. „To nutně potřebujeme.“

Tricetičlenná skupina se s maximálním krytím vydala k dvojici sloupů transmitteru. Bontainer díval se na hodiny a zabrzdil těsně vedle přenosového zařízení. Dostal se k ovládacímu panelu, nastavoval přepínače, až byl transmitter nastaven. Spojil se s protistanicí na EX-8703.

„Sando!“

„Ano?“

„Pojistíme se. Vyžádáme si bojové roboty s raketomety.“

Sanda se zašklebil a mávl rukou.

„Před sestupem do podzemí jsem poslal odpovídající radiogram. Transmitterová hala je nejspíš plná skvělých bitevních strojů.“

„Kdyby přišli teď, mohli by narušit Definův plán. Raději několik vteřin počkáme.“

Obrátil se na jednoho ze svých lidí a řekl:

„Sledujte mě, jinak nic. Pakliže vám dám znamení, stiskněte propojovací tlačítko. Pak ukažte robotům, kam mají letět. Je to jasné?“

„Jasně, pane!“

Určený hlídač zůstal, ostatní spěchali dál.

Konečně se dostali na místo, odkud sledovali průlom ve zdi i transmitter. Bontainer trpělivě čekal, ale jeho prst si nervózně si pohrával se spouští zbraně. Věděl jedno: Jediná chyba a vše selže. Ulebové se vrátí s posilami a dojde ke katastrofě.

A Bontainer nechtěl zemřít. Alespoň ne tady a teď.

Všichni vyhlíželi Paladina.

* * *

Paladin vyběhl schody, oddělující průlom od haly. Všude okolo se povalovaly kusy skály, které popadaly ze stropu. robot jich několik rozdrtil během cesty, potom obratně překonal poslední překážku a proniknul do tajných prostor.

To, co viděl, bylo děsivé, avšak Harl Defin zvládl svou roli dokonale.

Upřeně sledoval tři nestvůry, vrhl se k zemi a klaněl se. Nacházel se v prvním ze čtyř obrovských sálů, ukrytých za stěnou svatyně Nedotknutelnosti. Tyto prostory byly naplněny stroji a ovládacími panely. Na pultech byly desítky displejů, tlačítek, stupnic a páček.

Daleko vzadu plály bílé oblouky transmitteru, kterým se na Halut dostali tři Ulebové.

Defin tloukl čelem o zem, takže se pod jeho hlavou tvořily tenké trhliny. Z prasklin stoupal jemný kamenný prach. Potom Pseudohaluťan udeřil všemi čtyřmi prackami do podlahy a napřímil se. Ozval se pekelný hluk, jako by došlo k menšímu výbuchu.

Bontainer ve svém úkrytu zpozorněl, zdvihl ruku a mávl. Bylo to znamení pro pozemský transmitter.

Na palubě EX-8703 se rozsvítila signálka a roboti začali pochodovat. Jejich zbraňové paže byly vylepšeny starodávným přídatným zařízením.

První robot vylétl transmitteru a se zastavil blízko velitele.

Falešný Haluťan se pětkrát uklonil před každou z Bestií. Stály před ním v půlkruhu a mlčky sledovaly jeho počinání. Naprosto nepochopitelně jim projevoval úctu, jako by to byly dávní vládci, vracející se do svého panství.

Vrhl se k podlaze a haly se znovu plnily neskutečným lomozem. Z oblouku pozemského transmitteru se vynořil další robot a zastavil se pod jeho podstavcem. Sledoval situaci a čekal. Ze svého místa mohl zasáhnout během pár sekund.

Potom strnul Paladin uprostřed pohybu. Zdálo se, že změnil svou strukturu a proměnil se v blok podobný terkonitové oceli. Tak setrval několik minut, pozorován trojicí Bestií, jež byly větší než on, širší v ramenech a pokryté zelenými šupinami.

Následně vyskočil, otočil se kolem své osy a vyrazil několik výkřiků, z nichž ukrytým Pozemšťanům tuhla krev v žilách. Harl Defin rozbil část okolní skalní stěny, padl na kolena a pokorně vzhlédl.

Potom otevřel tlamu a zavěštl nesrozumitelné slovo.

To byl signál pro Bontainera.

Skočil a volal: „Rychle!“

V jediném okamžiku vypuklo peklo.

Harl Defin a jeho tým Thunderbolt přešli do útoku. Zasyčely raketové střely, ze zbraňových systémů Paladina vyšlehl energetické paprsky a změnilo okolí tří Bestií v ruiny.

Pod Paladinovým nápoem klesli Ulebové k zemi. Celou oblast zahalil hustý dým, ve vzduchu visel mrak prachu. Z něho létaly blesky, občas zazněl řev. Dvě Bestie byly zneškodněny, třetí aktivovala svůj osobní ochranný štít a se zoufalou odvahou se vrhla do souboje se siganským robotem.

Harl Defin nedal cizinci čas, aby použil své zbraně. Jako živý tank se hnal proti Ulebovi, zasáhl jeho štít a odtlačil ho až k jednomu ze strojů, o který se Bestie s lomozem zastavila. Od paratronového štítu odlétly jiskry, potrhane kusy panelů a přístrojů.

Pak se Uleb vyprostil a dostal tak prostor k obraně.

Harl Defin musel ustoupit. Jeho pohyby byly nesmírně rychlé, Bontainer viděl jen rozmazanou čmouhu.

Paladin zdvihl svou raketovou zbraň, během útoku zamířil a vyslal za Ulebem dvě rakety. Současně se do haly vrátili bojovní roboti, postavili se mezi transmitter a zoufale se bránícího Uleba a zahájili palbu.

Raketomety, které kdysi dávno nahradily paprskomety, byly opět prospěšné.

Ječivý zvuk pohonu raket zaplnil podzemní sály. Projektily obsahovaly relativně slabé nálože, ale navíc v se v nich nacházely nádržky s vysoce účinnou kyselinou.

Pozemští vojáci nemuseli vypálit jediný výstřel.

Uleb skončil pod zuřivou střelbou robotů. Část strojů v tajných komorách byla zničena kyselinou, podlaha se naplnila troskami. Komando se shromáždilo okolo velitele.

„První akt je za námi,“ zvolal Bontainer. „Smithsone!“

Přistoupil fyzik, který odhalil a určil vyzařování Humidorů. Ostatní Pozemšťané, uklidnění přítomností bojových robotů, začali prohledávat cizorodé stroje a agregáty v tajných místnostech.

„Veliteli?“

„Zjistěte prosím, které přístroje stojí za přeměnou dříve neškodných Humidorů.“

„Pokusím se o to, pane,“ odvětil fyzik.

Bontainer se obrátil na Johna Sanda a Petra Sharka.

„Nerad bych tady vítal další bandu Ulebů. takže odpojíme jejich transmitter.“

Aktivovali letové agregáty a spěchali hloub do podzemních komor, kam se snažil uprchnout i Uleb.

Odpojení přenosového zařízení bylo pak dílem okamžiku. Tři muži našli vypínač, sloupy s dunivým zahučným pohasly.

„Druhý akt,“ mumlal Bontainer. „Halut je opět ukrytý. o je druhý bod pro nás.“

Vrátili se do ústředního strojního sálu.

„Jak jste daleko, Smithsone?“

Podsaditý fyzik stál před zařízením, které vypadalo jako kombinace počítače a vysílačky, a jeho prsty klouzaly po klávesnici. Ukázal na vysoký agregát u jedné ze stěn.

„To musí být ono, podplukovníku.“

Bontainer nesmlouvavým tónem řekl:

„Hrozí, že tu zničíme nenahraditelné hodnoty – nicméně vše, co souvisí s Bestiemi, je zrádné a nebezpečné, takže likvidace zařízení je jedinou možností.“

Z ramene strhl raketomet, pečlivě namířil hloub do haly a vypálil. Určený stroj se změnil v hromadu šrotu, z níž stoupal oblak černého kouře.

„Signál, který transformoval Humidory, už není generován, pane,“ oznámil vědec.

Bontainer se na fyzika zašklebil.

„A je to.“

Přepnul frekvenci minikomu a spojil se četou kosmonautů, skrývajících se poblíž východu z podzemní říše Halutu.

„Jak se nyní chovají fialové verze Humidorů?“ chtěl vědět plukovník.

Odpověď na sebe nenechala dlouho čekat.

„Situace se změnila, pane! Humidorové nepulzují, začínají blednout a už nevyzařují žádné reaktivační hyperfrekvence! Co se tam dole stalo?“

Bontainer krátce odpověděl:

„Docela dost, pánové. Ulebové jsou mrtví, jejich transmitter odpojený. Šance, že se Haluťané vrátí do normálu, je docela vysoká. Konec.“

Dosud byl všechno jasné.

Planeta Halut byla prozrazena První vibrační moci, přítomnost Bestií to dokazovala. Smrtí Ulebů, odpojením transmitteru, který už nebylo možno aktivovat odjinud, než z tajné podzemní haly a likvidací reaktivačního záření by se měla situace na planetě brzy normalizovat. Objevila se však nová otázka a její zodpovězení nebylo nic jednoduchého.

Bontainer zavolal do EX-8703 a říkal:

„Velitel můstku! Potřebuji mluvit s Icho Tolotem!“

Halut'an musel na hovor čekat, neboť se jeho mocný hlas ozval o vteřinu později.

„Tady Icho Tolot. Co je, veliteli? Myslíte, že můžete pomoci mým lidem?“

Bontainer odpověděl:

„Ano. Nejprve ale pár otázek. Korvety už jsou na lodi?“

„Ano. Jsou však v plné pohotovosti.“

„Tolotosi,“ řekl naléhavě Bontainer, „přibližte se s EX-8703 k planetě a přistaňte u vchodu do podzemního chrámu. Najdete tam pár východů, které neznáte. Tam na vás budeme čekat. A Tolotosi – spěchejte!“

Odmuka trvala dvě vteřiny, potom přišla odpověď:

„Za jedenáct minut budu na určeném místě.“

„Dobrá!“

Bontainer přerušil spojení.

„Spectorský? Doktor Spectorský?“

Antropolog se s rozzářeným výrazem vznášel za Bontainerem.

„Váš tón zní potěšeně,“ prohlásil vědec. „Co potřebujete?“

Bontainer se podíval na časomíru. Od příletu k planetě uplynula hodina a půl.

„Jak dlouho působil reaktivační paprsek, doktore? Je to důležité.“

I Tomcho Spectorsky studoval náramkový přístroj a pomalu řekl:

„Humidorové se začali měnit před dvěma a půl hodinami. Reaktivační záření, které vysílali, bude sotva starší.

Spíše však působí ještě kratší dobu.“

Bontainer chvíli uvažoval a pak pronesl:

„Dvě a půl hodiny působení záření... To by měl zdravý Halut'an vydržet. Myslím, že se můžeme vydat na povrch. Za pár minut přistane naše loď. V tajné haly necháme jen menší oddíl.“

Než se půl tisíce Pozemšťanů, Spectorský a jeho tým a roboti dostali na povrch, stála tak již i EX-8703. Otevřel se vstup, vyjela rampa a na zem sestoupil Icho Tolot. Bontainer přiletěl až k němu.

„Znáte svůj úkol, Tolotosi?“

Tolot tiše odvětil:

„Mám dva cíle: Předně musím zjistit, jak mí druhové přečkali proměnu v Bestie... Věřím, že vše bude v pořádku a nikdo nás nenapadne. A za druhé: Víím, co se děje na Zemi a jak moc nás potřebujete. Proto se pokusím obstarat pomoc. Nemusím jít daleko – v domě u vchodu bydlí Waxo Khana.“

Bontainer přikývl:

„Hodně štěstí, Icho. A nezapomeňte: Posadím se v centrále a naladím frekvenci, na níž se obvykle domlouváme s vašimi lidmi.“

Icho Tolot se spustil na běhavky:

„Vzpomeňte si, jak rychle to šlo při vaší první návštěvě. Zavolám, až něco zjistím.“

Potom se vzdálil rychlostí přesahující sto kilometrů v hodině.

„Takže jsi to zase jednou dokázal, Viviere,“ poznamenal John Sanda. „Pojďme do lodi. Ty obleky jsou sice bezpečné, ale není to žádný společenský oděv. Už se těším na normální gravitaci a pohodlnou kombinézu.“

Komando se nalodilo.

Mezi pahorky a keři, skalami a stromy se přibližoval i zbytek Pozemšťanů a robotů. Všude kolem se povalovaly ztuhlé plazmatické hroudy, dříve to bývali Humidorové.

A kdesi daleko sehnal hnal Icho Tolot k domu Waxa Khany, aby zjistil, zda se z divoké Bestie opět stal klidný, moudrý Halut'an.

Mužstvo se převléklo a vyhledalo své kajuty a pracoviště. Tak uplynuly další dvě čtvrt hodiny.

* * *

John Sanda, Vivier Bontainer a Oomph Amber seděli před obrazovkou, která byla aktivovaná, ale nic neukazovala. Na této vlně měl vysílat Icho Tolot. Právě přišla Anjushca, na palubě se z ní stala známá osoba, a přinesla obrovský tác s jídlem a osvěžujícími nápoji.

Oomph Amber se zahihňal, přejel Anjushcu důkladným pohledem svých obrovských očí a řekl:

„Luskurní přítelkyně Sanda?“

Sanda se na něho zvesela podíval a usklíbl se:

„Že tě člověk zase jednou vidí, Oomphe. To je geimig!“

Amber si odkašlal a chichotavě odpověděl:

„Vyčistil všechny shifty dokonale – Bontainer nikdy víc zlý?“

Velitel mávl rukou.

„Už zase kradl,“ vysvětloval. „Jen opustil spodní pól lodi, odmontoval chromovanou páku.“

Obrazovka se rozzářila. Působila dojmem trojrozměrnosti. Zjevila se na ní dvojice Halut'anů: Icho Tolot a Waxo Khana.

Reproduktor začal vibrovat, když promluvil mladší z dvojice. John Sanda ztlumil zvuk, teď mohli poslouchat, aniž by jim popraskaly ušní bubínky. Bontainer zapojil lodní interkom, důstojníci se přiblížili k přednímu ovládacímu panelu, až vytvořili půlkruh.

„Kapitáne – dobrá zpráva. Mí bratři jsou v pořádku, záření nepůsobilo dostatečně dlouho, aby je změnilo trvale. Právě jsem objasnil, jak jste zničil Uleby.“

Pak začal hovořit Waxo Khana, nejstarší z žijících Halut'anů.

„Přijměte dík celé naší rasy, Bontainere. Bohužel, osm našich přátel zemřelo v chrámu Nedotknutelnosti, na tom se už nedá nic změnit. Ale zachránili jste nás před mnohem horšími důsledky, to je pro nás nejdůležitější.“

Bontainer se s zachmuřeným výrazem ujistil:

„Víte, že byl Halut objeven Uleby, Khanatosi?“

Starý Halut'an si nechal oslovení, určené rozhovorům mezi nejlepšími přáteli, líbit. Už se s Bontainerem setkal. Tenkrát ho plukovník přesvědčil k povolení expedice do podzemního labyrintu.

„Ano. To bylo to nejhorší, co se nám mohlo přihodit. Ale mluvit o něčí vině nehodlám, bylo by to nesmyslné.“

„Správně. V tuto chvíli je Halut stejný, jako dřív – neznámý a skrytý. Souřadnice znám jen já a několik dalších Pozemšťanů. Teď k věci: Mám k vašim lidem prosbu.“

Halut'anovy studené oči ho pečlivě pozorovaly.

„Ano?“

„Tolot už to naznačil. Stejně bytosti, které napadly Halut, útočí i proti Zemi. Z hyperprostoru přišlo devět tisíc Dolanů. Když jsem odlétal, byla situace v Solárním systému velice vážná.“

„U Haluty!“ řekl Halut'an nezvykle tiše. „Je to vůbec možné? Naši přátelé by mohli být zničeni!“

Obrátil se k Tolotovi. Za oběma Halut'any se vynořili další. Všichni napjatě sledovali další vývoj rozhovoru.

„Lidé budou vyhubeni!“ zopakoval Bontainer. „Celý systém zanikne. Už jsme o tomto nebezpečí mluvili, ale tehdy nebylo tak akutní. Teď začal poslední boj o Sluneční soustavu. Bez vás po návratu najdeme jen devět mrtvých světů.“

Planoucí pohled se znovu zaměřil na plukovníka a Waxo Khana pochopil, co od něj Bontainer žádá.

„Chcete, abychom je porazili my?“

Bontainer zformulovala co nejlepší odpověď. Řekl:

„Prosím o záchranu. Nežádám. Nezapomeňte na ten rozdíl.“

„Neprosíte zrovna o málo, plukovníku.“

Bontainer pocítil, jak se mu divoce rozbušilo srdce.

„Právě jsem zachránil tuto planetu. Se svou lodí a se svou posádkou.“

„Ano. I to není málo.“

„Ovšem. A ať se rozhodnete jakkoli, rozhodněte rychle Waxo Khane. Každá vteřina stojí stovky životů.“

„Dejte mi pět minut, Bontainere. Pokusím se sdělit svému národu situaci. Pět minut!“

„Dobře.“

Bontainer svěsil hlavu. Napětí ho málem přemohlo. Jeho pravá ruka se natáhla nad desku stolu a porazila jeden z prázdných pohárů, slepě tápala po balíčku cigaret.

Bontainer si snažil zapálit; povedlo se mu to až napotřetí, dvě cigarety zlomil. Konečně se mu to podařilo. Odložil zapalovač a čekal. Jednu minutu... Dvě... Na můstku nepadlo jediné slovo.

Tři minuty... Čtyři...

Oomph Amber zkoumal nálady okolostojících lidí. Zachytil zmatek, jaký dosud nepozoroval. Nervové vypětí posádky ho málem připravilo o vědomí. Peří na krčních obloucích se mu naježilo.

Pět minut...

„Plukovníku Bontainere?“

Vivier se lekl a spálil si prst e o cigaretu.

„Ano, Waxo Khane?“

„Poslouchejte, co vám chci říci, jako zástupce všech obyvatel Halutu.“

Bontainerův obličej byl bílý, barvou se podobal čerstvě padlému sněhu. Na následujících stolech záviselo přežití lidstva. Velitel EX-8703 pocítil strach.

2.

O téměř dvaapadesát tisíc světelných roků procházelo Sluneční soustavou vojsko zkázy.

Po zničení asi dvaceti tisíc transformačních stanic byly Dvojkondiční dostatečně silní, aby zničili vše až k rudé planetě Marsu.

Povrchy všech vnějších planet, počínaje Plutem a konče Marsem, byly z větší části jen ruinami. Veškerá zařízení, věže, kupole, haly, velké i malé, vše bylo naprosto zničeno. Tento obraz se podobal děsivým záběrům z Halutu, na nichž byla zobrazena válka mezi Halut'any a starými Lemury.

Ztráty byly obrovské.

Každý člověk, nacházející se na površích měsíců během strašlivých útoků, zahynul. O tom se nedalo pochybovat. Přece však byla šance, že lidé přežili – ukryti v podzemních komplexech, vybudovaných kvůli nepříznivým poměrům na povrchu a v hlubinných krytech.

Solární loďstvo vybojovalo svůj poslední zoufalý boj.

Dolanové se spojili do útočného klínu, namířeného proti Zemi. Do cesty se mu postavil poslední nepřítel – OLD MAN. Právě ke kupolovitému gigantu se upíraly mysli všech Pozemšťanů.

Z jeho útrob vystartovalo všech patnáct tisíc bojových lodí. Tyto automatické křižníky neznaly lidské emoce, strach, rezignaci. Bez váhání se vrhly do cesty Dolanům – do záhuby.

Robotické lodi neměly žádnou šanci.

Byly rozstříleny dřív, než se dostaly do výhodných útočných pozic. V průběhu následujících dvaceti hodin byly do poslední zničeny.

Nosné plošiny se oddělily od kupole OLD MANA a zasáhly do bojů. Používaly celý svůj arzenál, ale i jejich protipólová děla zklamala. Přesto dokázaly zlikvidovat na dva tisíce poloorganických lodí.

Pak se Dolanové pustili do zuřivého úderu. Platformy byly obklíčeny. Rozplynuly se v explozích, které byly vidět po celé soustavě; zprávu o nich však podalo jen několik lodí. Nakonec se proti Dolanům rozletěl i samotný kupolovitý robot. Zmizel v nesmírně velkém mračnu jaderného ohně. OLD MAN, dar několika statečných a zodpovědných Pozemšťanů, přestal existovat.

A skupina Dolanů dosáhla Země.

Už několik dnů byl v soustavě vyhlášen poplach. Za nesmírné námahy obranných jednotek se v tuhých bojích podařilo organické lodě zničit. Ale Dolanové se dostaly dost blízko, aby zasadily pár nevyléčitelných ran.

Na Saharě se v neobývaném pásu táhl až k moři dlouhý, hluboký příkop.

Na severu Kanady se zotavila část ledovců.

V ruské tajze hořely lesy, oceány se v některých oblastech vařily.

Taková byla situace v době, kdy spolu hovořili plukovník Bontainer a Waxo Khana.

* * *

„Co potřebujete, podplukovníku Bontainere?“ ptal se Khana.

„Já nepotřebuji nic – Země však potřebuje každou kosmickou loď, kterou můžete postrádat, Waxo Khane!“

Khana a Tolot se okamžitě začali domlouvat.

„Patnáct tisíc lodí!“ oznámil Khana. „S posádkou pěti našich lidí, to je celkem pětasedmdesát tisíc Halut'anů. Bude toto množství stačit?“

Bontainer přikývl a odpověděl:

„Ano. Ale... Bude třeba spěchat!“

Waxo Khana zavrčel:

„Zapojte monitor a podívejte se.“

Bontainer otočil křeslo a pohlédl na hlavní panoramatickou galerii. Viděl startující lodě – byly to známé sto třiceti metrové černé koule.

„Spokojen?“ zeptal se Icho Tolot.

Bontainer opět přitakal, tentokrát s nekonečnou úlevou.

„Děkuji vám, Waxo Khane! I já nyní odstartuji, ale vzhledem ke stavu pohonu nevím, kdy do Sluneční soustavy dorazím.“

Waxo Khana řekl:

„Již jsme poslali tisíc plavidel, další je budou následovat. Startujte, všichni známe náš cíl – Dolany!“

Pozemšťan a halutský obr si hleděli do očí, pak Bontainer vstal a rozloučil se.

„Nenacházím správná slova, ale snad se setkáte s Perry Rhodanem. Ten už vám poděkuje osobně.“

Plukovník vydal rozkaz ke startu.

Vrata výstupu se uzavřela, na lodi zaječely sirény. O pět minut později se EX-8703 a opustila Halut .

* * *

Dolanové vstoupili do pozemské atmosféry. Ničili a byli ničeni. Vzplála poslední bitva. Rhodan ji řídil osobně.

Stalo se to na pomezí atmosféry s vesmírem, přímo nad pouští Gobi, nad Terranií. Dva Dolanové klesali v široké spirále, vítala je těžká obranná palba. Muži v protiletcecké baterii vykonali hrdinský čin: Sledovali Dolany svými těžkými děly a koncentrovanou palbou je nutili ustupovat. Dvojkondiční jen s obtížemi manévrovali, výbuchy jim znemožňovali splnit úkol. Jejich úkolem bylo zničení města.

„Tam!“ zakřičel jeden z mužů. „Tam je třetí!“

Ukazoval na obrazovku svého zaměřovače.

„A čtvrtý!!“

Obsluha děl zírala na monitory, stále však nepřestávali střílet. Na lokátorech se vynořil další odraz.

„Co je to?“ vřeštěl někdo.

„Malá kosmická loď, ne větší než sto padesát metrů v průměru.“

„Dolan?“

„Ne, to musí být korveta – chudáci lidi na palubě!“

Obrazovka se plnila záhadnými objekty. Náhle se jeden z Dolanů doslova rozpadl.

„Je po něm!“ řval někdo, pak zazněla vlna hysterického smíchu.

„Někdo je zničil! To musí být Haluťané... Chlapi! Přišli! Bontainer přivedl Haluťany!“

Velitel baterie aktivoval vysílač a ohlásil zásah lodí z Halutu.

Náhle se ve Sluneční soustavě vynořilo patnáct tisíc černých kosmických plavidel. Tisíc jich obklopilo Zemi a začal hon na Dolany. Haluťané disponovali skvělými zbraněmi a štíty, a pětice obrů, řídících každou loď, odvádělo bezchybnou práci.

Pálili podivné hyperenergetické spirály, které vybuchovaly na paratronech Dvojkondičních a měnily se v zářící koule. Štíty, přetížené takovými zásahy, se hroutily a ve formě dlouhé trubice mizely v hyperprostoru.

Potom spustila intervalová děla. Jeden Dolan za druhým mizeli v děsivých atomových explozích. Za několik hodin byl prostor kolem Země čistý, nezůstal jediný Dolan.

Haluťané putovali soustavou a ničili všechny Dvojkondiční, na které narazili.

Zaútočili u Merkuru, první planety systému. Porazili Dolany, kteří tu demolovali zařízení na těžbu surovin.

Skupina Haluťanů udeřila u Venuše. Ze stoosmdesátičlenné jednotky Dolanů uprchl jen jediný.

Tisíc černých lodí vytvořilo prstenec okolo Terry. Haluťané se hnali nad Měsícem, po celé hodiny bojovaly s Dolany, ukrývajícími se mezi zbytky lunárních staveb.

Další svaz se vrhl do prostoru Marsu. O rudou planetu se bojovalo několik hodin, pak i tento střet vyhráli Haluťané a Dolanové zmizeli.

Haluťané vpadli do prstence asteroidů, bývalé planety Zeut, stříleli do Dolanů, jež tu ještě před chvílí pronásledovali přehající pozemské křižníky.

Asi dvě stě Dolanů se pokusilo zaútočit kolmo na rovinu ekliptiky, ale byl to sebevražedný podnik. Ani jeden z Dvojkondičních nedoletěl do blízkosti obydlených světů.

Jupiter ovládla flotila dvou a půl halutských lodí. Obří planetu obklopovala masa zničených pozemských a posbiovských plavidel, stejně jako ostatků flotily z OLD MANA.

Měsíce, včetně Yo, Evropy, Ganymedu a Kallista, bylo obklopeno obranným pásem vesmírných lodí. Dolanové byli zničeni, a tak se i u největší planety objevila umělá slunce, jež zazářila a rozplynula se...

Saturn...

Jeho měsíce.

V análech malé kolonie na Mimasu byl zaznamenán zuřivý boj mezi šesti Dolany a osmi halutskými plavidly. Zničené zbytky Dolanů spočívaly v poli trosek na měsíci Enceladus, intervalové paprsky přejížděly Thetis. Na povrch Dione, nemilosrdně zpustošený, dopadly trosky – následky prudkých bojů. Dvojkondiční, kteří uprchli z dráhy Rhei, byli zachyceni u Titanu a naprosto zničeni. Z Hyperionu bylo možno sledovat, jak obě rasy vzešlé z Bestií složitě manévrují a ostřelují se z intervalových děl.

Asi sto Dolanů uprchlo do prostoru Uranu. Tam je mezi měsíci Miranda, Ariel, Umbriel, Titania a Oberon zastihl jejich osud.

Neptun...

Měsíce Triton a Nereide...

To byla poslední dějiště děsivé bitvy. Akutní hrozba Sluneční soustavy byla zažehnána. Haluťané se spojili a ve čtyřech cílevědomých akcích zničili i poslední skupiny Dolanů.

Zdálo se to jako ironie vesmírného osudu: Před padesáti tisíci lety zde Haluťané téměř vyhubili staré Lemury. A teď zachránili jejich potomky před záhubou.

10.

Obrovský stůl byl kulatý, s podpěrami ze vzácného, příčně žilkovaného dřeva. V každém z deseti výklenků na okraji stolu stálo křeslo. Na hranách stolu bylo zabudováno několik magnetofonů, ovládacích panelů a přípojek minikompu. Křesla byla masivní, bíle čalouněná. Dvě z křesel měla obzvláště odolnou konstrukci, určenou pro nezvykle těžké uživatele.

Kancelář, v níž se deset osob setkalo, ležela v horním patře administrativní budovy. Byl tu výhled na celé město, pokud tedy nebyla mlha. Na jednom místě hořelo, patrně tam dopadly zbytky sestřeleného Dolana. Z bezmračného nebe stoupal hustý černý dým.

Odsud se zdálo, že Země a zejména toto město neutrpělo velké škody – těch deset to vidělo jinak.

Bělovlasý Arkonidan, jehož tvář zrcadlily vnitřní pocity, řekl polohlasně a s výrazem hluboké závažnosti:

„Stojíme nad troskami Solárního impéria. U ruin Sluneční soustavy.“

Rhodan, opírající si hlavu dlaní, kývnul a pak odpověděl:

„Máš pravdu. A ani jeden z nás by tu teď neseděl, kdyby se EX-8703 nepodařilo zmobilizovat Halutany a převzt je sem. Plukovníku, musíte nás informovat, jak k tomu došlo.“

Vivier Bontainer přikývl, prozatím se spokojil s tím, že sledoval oba obry z Halutu.

„Pánové,“ řekl Allan D. Mercant a vstal. „Dolanové obdrželi rozkaz vyhladit život ve Sluneční soustavě. Správně ji považovali za domov a centrum lidstva v Galaxii. Tímto útokem a s ním spojenými následky se situace podstatně změnila – a my všichni, kdo stojíme v čele Impéria, se musíme zamyslet nad budoucností. V první řadě jsou tu záchranné akce. Ty se právě rozbíhají – bude to nesmírně náročná akce.“

Opět klesnul do svého křesla.

„Útok skončil,“ zavrčel Reginald Bull. „Předvídám katastrofální následky.“

„Jaké?“ ptal se Waxo Khana.

„Následky takového dosahu, jenž nás donutí zásadně změnit naše uvažování,“ zapojil se do rozhovoru Velký administrátor.

„Poslouchám.“

Julian Tiffloor seděl u Homer G. Adam, jehož sféra utrpěla nenahraditelné škody.

„Stovky koloniálních světů, které se dodnes nacházeli pod naší správou, najdou sílu k osamostatnění. Solární flotila je oslabena.“

Reginald Bull řekl:

„To je našťastí nejmenší potíž, čekající nás v následujících týdnech a měsících. To bude věc diplomacie a v té jsme neutrpěli. Není to zase tak naléhavý problém. Něco jiného mi dělá mnohem víc starostí.“

„Nejen tobě, Bully,“ prohodil tiše Rhodan. „Mně ještě mnohem více.“

Osm mužů shromážděných mužů těžce poznamenali útrapy posledních dnů. Zde se stíraly rozdíly mezi Administrátorem a kapitánem lodi, všichni se snažili nasadit své síly na záchranu toho, co celý život budovali. To platilo jak pro Rhodana, tak i pro Sandu, pro Homer G. Adamse či Viviera Bontainera.

„V materiálovém mostě mezi Magellanovými mračky je jedna soustava,“ prohlásil Perry Rhodan. „Soustava Enemy. A tam žije osm milionů Ulebů. To oni jsou přímo odpovědní za útok Dvojkondičních. Proto se ptám: Máme prostředky, s nimiž bychom je porazili, nebo alespoň zabránili dalším nepřátelským akcím?“

Dlouho bylo ticho, pak se ozval Julian Tiffloor:

„Nic mě nenapadá – kromě nesmyslného a krvavého boje.“

Pokračoval Bully:

„Máme jen ubohý zbytek loďstva. S ním Uleby neporazíme a na stavbu nových lodí – tak silných, jako je třeba tvůj CREST V – nebudou v nejbližších letech prostředky.“

Rhodan odpověděl:

„Přesně to je můj názor, Bully. Co říkáš ty, Atlane?“

Atlan ukázal na své čelo a řekl:

„Řešení je tady. Myslet! Ne bojovat a střílet.“

„Už vás něco napadlo?“ vyzvídal Adams.

„Ano a ne,“ pokrčil Arkonidan rameny. „pro tuto chvíli na Bestie zapomeňme.“

„Dobrá, souhlasil Bully.

„Dříve než přejdeme k jiným věcem – děkuji plukovníku Bontainerovi a jeho lidem. Nyní, přáteli, vyprávějte o událostech na Halutu. Leccos už jsem vyslechl, ale celou zprávu nemám.“

Poslední Rhodanova slova platila starému Halut'anovi.

Waxo Khana zdvihl čínivku a ukázal na Bontainera se Sandou.

„Řeknu toto, Velký administrátore: Tento muž přišel, aby vašim jménem žádal o pomoc. Nalezl planetu, jež byla zasažena šílenstvím. Spectorský vyvolal vibrační poplach, který aktivoval skrytý transmitter. Přišli tři Ulebové. Rychle zjistili, co našli – planetu odpadlíků. Chtěli nás přivést zpět na svou stranu.

Paladin a plukovník Bontainer se svou jednotkou vypnuli vysílač, který měnil Humidory a nás tak přetvářel v Bestie. díky nim uniklo sto tisíc Haluťanů strašlivému osudu. Jakmile jsme se vzpamatovali, vydala se naše flotila na cestu. Zbytek znáte, Velký administrátore.“

„Obávám se,“ prohlásil Rhodan, „že vám nebudeme nikdy schopni dostatečně poděkovat. Vivier – co vám mohu nabídnout? Povýšení? Vyznamenání? Nebo třeba platinový nátěr vaší lodi? Řeknete si...“

Sanda se začal šklebit; tušil odpověď.

Bontainer lakonicky prohlásil:

„Dovolenou, pane.“

„Dovolenou?“

„Ano,“ potvrdil plukovník. „dovolená, během níž se pokusím nalézt svou ženu. Před mým odletem nebyla k zastižení a dělám si o ni starosti.“

Rhodan ukázal na Tifflora a řekl:

„Juliane – pomozte mu s tím, prosím. Po vaší krátké dovolené vás bude třeba při reorganizaci našeho loďstva. Musíme soustředit všechny zbylé lodi, aby mohly plnit alespoň základní úkoly. Automatické loděnice budou mít spoustu práce. Naštěstí zůstala část továren nepoškozena. Dalším důležitým úkolem je obnovení obchodní flotily.“

„Domluveno,“ řekl Bontainer.

„Johne Sando,“ řekl nakonec Rhodan. „Dokud se situace neuklidní, rád bych vás viděl jako asistenta Homera G. Adamse. EXPLORER bude sloužit jako kurýrní plavidlo. Souhlasíte s tím, Homere?“

Adams ochotně přikývl a odpověděl:

„S radostí.“

Pozemšťané se rozloučili s oběma Haluťany; Waxo Khana slíbil, že jeho lid je ochoten i nadále pomáhat. Ve Sluneční soustavě nadále vládl chaos. Chaos, vyvolaný během zuřivé bitvy. Mnoho lodí bylo bez rozkazů a bezcílně bloudilo prostorem.

V systému se to hemžilo plavidly všeho druhu.

Vedle pozemských lodí se vznášely poničené, ale částečně manévru schopné vraky posobiovských gigantů. Lodě se zničenými pohonnými stroji čekaly, až budou odtaheny do opravárenských doků. Haluťané dál hlídali po celé soustavě a pátrali po přeživších Dolanech.

Soustavou poletoval i šrot, potrháné zbytky lodí, OLD MANA i jeho nosných platform.

A Velký administrátor měl jednu strašlivou jistotu:

Od Haluťanů věděl, že ochranné paratrony ulebských korábů nelze ničit tak snadno, jako štíty Dolanů. Hyperenergetické spirály byly proti nim k ničemu, ulebská ochranná pole měla jinou strukturu. Nasazovat proti kuželovým lodím Haluťany by bylo zbytečné.

Adams a Sanda zatím dosáhli prvních úspěchů. Letuschopné lodě byly rozděleny podle speciálního klíče. Přistávaly všude tak, kde jich bylo nejvíc zapotřebí.

Vyškolení astronauti z bojových lodí, určených pro útočné akce proti nepřítelům Impéria, pracovali jako záchranáři. Další lodě prolétávaly soustavou a antigravitačními paprsky sbíraly roztroušené zbytky lodí.

Rhodan už uvažoval o budoucnosti. Ohnisko nebezpečí bylo v systému Enemy.

Zatím však nebylo možné Uleby napadnout, natož je zničit.

Jenže právě ze systému Enemy mohl být kdykoli veden druhý útok, který by zle pošramocená Sluneční soustava nepřežila.

„Co máme dělat?“

Rhodan přemýšlel a přemýšlel, k žádnému řešení problému však nedošel.

Útok od osmi tisíc vesmírných kolosů Ulebů, vyzbrojených štíty, které nikdo nedovedl zničit, mohl bez problémů zničit celou Sluneční soustavu a s ní i miliardy lidí.

Tato Sluneční soustava právě ožívala. Tisíce a tisíce záchranářů procházely trosky budov, záchranění byli dopravováni do bezpečí. Lidé se snažili obnovit původní stav povrchu Země – zatím alespoň matný odlesk původní krásy. Ale ztráty byly vysoké a rostly s každou hodinou, jak byly vyprošťovány nové oběti.

„Už nikdy,“ pomyslel si Perry Rhodan. „Nikdy nebude náš Solární systém stejný jako kdysi.“

KONEC

(Z němčiny přeložila Irenka, do srozumitelné řeči přepsal LordNimma)

PŘÍŠTÍ DÍL (399):

H.G. Ewers : POPLACH PRO MLÉČNOU DRÁHU

Díky zásahu flotily Haluťanů odrazili Pozemšťané úder proti Sluneční soustavě. Přesto stačili Dvojkondiční způsobit nesmírné škody. Právě v tu dobu dojde k invazi z M-87 a Rhodan vyhláší POPLACH PRO MLÉČNOU DRÁHU...

PŘEDCHOZÍ DÍLY:

394) William Voltz: BESTIE SE PROBOUZÍ

395) Kurt Mahr: HYPERNÁKAZA

396) Clark Darlton: ÚKRYT V BUDOUCNOSTI

397) William Voltz: SYSTÉM 13 MĚSÍCŮ

398) Hans Kneifel: KONEC DOLANŮ

